

25 jaar TRAILS

10 jaar TRAILS-Next

Hoe het begon

Deelnemers in het buitenland

Trots en dankbaar

25
trails
magazine

december 2025

Van de redactie

TRAILS bestaat 25 jaar! Als medewerkers zijn we heel trots op deze mijlpaal. Het is fantastisch dat zoveel deelnemers nog steeds om de paar jaar de uitgebreide vragenlijsten invullen en meedoen aan de huisbezoeken voor TRAILS-Next. Zonder deelnemers geen dataverzamelingsteam en ook geen onderzoekers en publicaties. Hulde aan alle deelnemers!

Ook TRAILS-Next viert een jubileum: tien jaar geleden was Benjohn de allereerste deelnemer. Ook zijn jongere broer Daniyan doet mee aan TRAILS-Next.

In deze speciale uitgave blikken we terug op het begin in 2000 met initiatiefnemers Hans Ormel en Frank Verhulst en organiseerden we een kleine reünie voor één van de eerste schoolklassen die nog steeds betrokken is bij TRAILS. Deelnemers Eline, Floor, Jair, Lisanne, Marieke, Nills en Sophie waren hierbij aanwezig.

Het Management Team van TRAILS bestaat uit Catharina, Gonneke, Judith, René, Sanne en Tineke; gezamenlijk bepalen zij de inhoud en koers van TRAILS. We vroegen hen hoe ze terugkijken op 25 jaar TRAILS en lieten ze (anoniem) een vraag voor een collega bedenken. Ook komen de medewerkers van het dataverzamelingsteam aan het woord: Aline, Aukelien, Claudia, Dennis, Marieke, Marjan, Michelle en Laura.

We spreken met Andrea de Winter, die als eerste wetenschappelijk coördinator een belangrijke rol speelde in de opzet van TRAILS. Verder vragen we verschillende onderzoekers naar hun actuele onderzoeken: Samira de Groot over werk en mentale gezondheid, Aniek Sluiter-Oerlemans over mind-minded ouderschap, Maria Wiertsema over jonge kinderen en zelfbeeld en Sterre van der Ziel over lichamelijke klachten bij kleuters.

In TRAILS Global vertellen verschillende deelnemers over hun leven in het buitenland. Arlette woont op Bali, Meander in Letland, Arian in Finland en Myrthe in Zweden.

Hoofdonderzoeker Tineke was begin dit jaar te gast in de studio van RTV Noord om te vertellen over 25 jaar TRAILS. Met presentatrice Eva Hulscher keken deelnemers Gijs en Rémon terug op de toekomstvoorspellingen die zij op hun 19e deden. We vroegen hen later naar de impact hiervan. Voor wie de uitzending gemist heeft, is er in dit magazine een QR-code opgenomen.

Verder vertelt deelnemer José Kistenkas hoe het nu met haar gaat, licht Zacharias zijn werk als medewerker van het secretariaat toe en deelt grafisch vormgeefster Margreet Kievit haar ervaringen sinds de start van TRAILS. Met Tina Kretschmer kijken we vooruit naar de volgende meting.

Naast de gebruikelijke onderwerpen zal onderzocht worden of de sociale ontwikkeling van een persoon verandert als hij/zij vader of moeder wordt.

We hebben deze jubileumeditie met veel plezier samengesteld en bedanken iedereen heel hartelijk voor zijn/haar bijdrage hieraan. Veel leesplezier gewenst!

Aukelien Mulder
Marjan Houwing
Tineke Oldehinkel

COLOFON

TRAILS magazine is een uitgave van TRAILS en speciaal geschreven voor alle TRAILS deelnemers. Het magazine wordt in een oplage van 2750 exemplaren gratis verspreid onder deelnemers van TRAILS en andere geïnteresseerden.

REDACTIEADRES
Postbus 30.001
9700 RB Groningen
06-52724072
trails@umcg.nl
www.trails.nl

EINDREDACTIE
Aukelien Mulder, Marjan Houwing en Tineke Oldehinkel

FOTOGRAFIE
Reyer Boxem

ONTWERP EN ILLUSTRATIES
Rocket Industries, Groningen
Margreet Kievit, Erik Woltermann

FOTOGRAFIE
Reyer Boxem

DRUK
Marne Veenstra, Groningen

RECHTEN
Alle rechten voorbehouden. Overname of vervoelvoudiging van tekst of beeld uit deze uitgave is alleen toegestaan na toestemming van de eindredactie.

VAN DE REDACTIE

- 01 **INHOUDSOPGAVE**
- 02 **HEADLINES**
Stand van zaken
- 04 **HOE HET BEGON**
Initiatiefnemers Hans Ormel en Frank Verhulst
- 06 **BREDEROSCHOOL GRONINGEN**
Eén van de eerste schoolklassen
- 12 **INTERGENERATIONEEL**
MT lid Catharina Hartman over 25 jaar TRAILS
- 14 **DE EERSTE TRAILS-NEXT DEELNEMER**
Benjohn
- 16 **TEAM DATAVERZAMELING**
Wie verzamelen de gegevens?
- 20 **COÖRDINEREN EN SAMENWERKEN**
Andrea de Winter zette de dataverzameling op
- 22 **GOUDMIJN**
MT lid René Veenstra over 25 jaar TRAILS
- 24 **GEZONDHEID EN WERK**
Samira de Groot over haar promotie-onderzoek
- 26 **TRAILS GLOBAL**
Deelnemers Arlette en Myrthe wonen in het buitenland
- 28 **MIND-MINDEDNESS**
Aniek Sluiter-Oerlemans analyseert ouder-kindinteracties
- 30 **TOEKOMSTVERWACHTINGEN**
Deelnemers Rémon en Gijs blikken terug
- 32 **UNIEK**
MT lid Judith Rosmalen over 25 jaar TRAILS
- 34 **MET DE TIJD MEEGAAN**
Zacharias werkt op het secretariaat
- 36 **POPPENINTERVIEW**
Maria Wiertsema onderzoekt het poppeninterview
- 38 **GOED GEORGANISEERD**
MT lid Sanne Booij over 25 jaar TRAILS
- 40 **HUISSTIJL EN VORMGEVING**
Margreet Kievit maakt er al 25 jaar wat moois van
- 42 **TRAILS GLOBAL**
Deelnemers Meander en Arian wonen in het buitenland
- 44 **KLEUTERPIJNEN**
Sterre van der Ziel doet onderzoek naar kleuters
- 46 **OMGEVING**
MT lid Gonneke Stevens over 25 jaar TRAILS
- 48 **DE VOLGENDE METING**
Tina Kretschmer heeft een subsidie ontvangen
- 50 **TROTS EN DANKBAAR**
Hoofdonderzoeker en MT lid Tineke Oldehinkel over 25 jaar TRAILS
- 52 **TRAILS DOOR DE JAREN HEEN**
Krantenkoppen en huisvesting

Resultaten van het onderzoek

Ben je nieuwsgierig naar de uitkomsten van het onderzoek waaraan je al zo lang meewerkt? Kijk dan eens op de website van TRAILS bij Publicaties (<https://www.trails.nl/over-trails/publicaties>). Hier is een korte samenvatting te vinden van elk artikel dat is verschenen over TRAILS. Als je vooral geïnteresseerd bent in een bepaald onderwerp (bijvoorbeeld depressie, opvoeding of romantische relaties) of in werk van een bepaalde onderzoeker kun je dat aangeven met behulp van trefwoorden. Het hele (vaak Engelstalige) artikel lezen kan natuurlijk ook als je dat wilt!

TRAILS-Next

Voor alle TRAILS deelnemers met kinderen

Vanaf 2015 volgen we zwangerschappen en kinderen van TRAILS deelnemers en hun partners in het deelonderzoek TRAILS-Next. TRAILS-Next bestaat uit vijf verschillende metingen, te weten vragenlijsten tijdens de zwangerschap en vragenlijsten plus een huisbezoek met o.a. interviews, ouder-kind spelletjes en andere opdrachttjes als het kind 3 maanden, 2,5 jaar, 4,5 jaar en 6,5 jaar oud is.

Inmiddels doen al ruim 900 kinderen mee aan TRAILS-Next en er komen iedere maand meer bij. De geboortepiek lag tussen 2020 en 2023, met meer dan 120 kinderen per jaar. In 2024 werden 100 baby's geboren die aan TRAILS-Next meedoen. In totaal zijn tot nu toe 1720 metingen (huisbezoeken of telefonische interviews) gedaan: 778 bij baby's (gestart in 2015), 531 bij peuters (gestart in 2017), 287 bij kleuters (gestart in 2020) en 124 bij kinderen van 6,5 jaar (gestart in 2022). Het aantal huisbezoeken bij baby's neemt iets af ten opzichte van vorige jaren, maar het aantal huisbezoeken bij oudere kinderen groeit.

Een aanvullend onderdeel van TRAILS-Next is de vaccinatiestudie. Daarin bekijken we hoe de kinderen, én hun ouders, reageren op een –letterlijk– pijnlijk moment: als de kinderen geprikt worden voor een vaccinatie (dit gebeurt als ze drie en twaalf maanden oud zijn.). Onlangs is het 1000e vaccinatiemoment op video vastgelegd.

TRAILS

telefoonnummer: 06-52724072

Sinds de verhuizing in juni 2024 naar een nieuw gebouw op het UMCG terrein hebben wij geen vaste telefoonaansluiting meer. TRAILS is te bereiken op bovenstaand nummer, b.v.k. op maandag, dinsdag of donderdag. Je krijgt dan Aukelien, coördinator dataverzameling aan de lijn. Voor het inplannen van huisbezoeken gebruikt elke medewerker een eigen werktelefoonnummer.

Deelnemers van 1989, 1990 en 1991

In 2023 is de achtste meting afgerond bij de TRAILS deelnemers van 1989, 1990 en 1991. De achtste meting bestond uit een online vragenlijst voor deelnemers en voor partners van deelnemers. In deze meting stelden we vragen over je huidige situatie, belangrijke veranderingen die zich de afgelopen paar jaar in je leven hebben voorgedaan en je lichamelijke en psychische gezondheid. Net als bij de vorige metingen heeft een heel grote groep deelnemers meegedaan aan de achtste meting en dat stellen we enorm op prijs. Hartelijk dank daarvoor! Inmiddels zijn al diverse onderzoekers met de verzamelde gegevens aan de slag gegaan.

Tijdens hun deelname aan de achtste meting waren deze deelnemers gemiddeld ruim 32 jaar oud. Ongeveer 60% was vrouw. 91% woonde in een eigen huur- of wooneenhuis. Eenenvierde procent was getrouwd of had een geregistreerd partnerschap. Bijna een kwart had één kind en iets meer dan een kwart had twee of meer kinderen. Negentig procent had een baan, waarvan 71% een voltijdbaan (35 uur of meer per week).

Deelnemers van 1993, 1994 en 1995

Deze groep deelnemers is gemiddeld vier jaar jonger dan de andere groep en heeft inmiddels de zevende meting afgerond, die eveneens bestond uit een online vragenlijst voor deelnemers en voor hun partners. Ook van deze deelnemers heeft weer een groot aantal meegedaan aan TRAILS. Dat vinden we heel bijzonder, want we weten dat de meeste mensen het erg druk hebben en we veel vragen stellen. Alleen omdat zoveel deelnemers steeds weer meedoen is ons onderzoek waardevol, dat kan niet vaak genoeg benadrukt worden.

Tijdens het invullen van de vragenlijst waren de deelnemers gemiddeld 29,6 jaar oud. Veertig procent van de deelnemers was vrouw. Tachtig procent had een eigen huur- of wooneenhuis. Ongeveer 21% was getrouwd of had een geregistreerd partnerschap. Veertien procent had één kind, 10% procent had twee of meer kinderen. Zevenendertig procent had een opleiding op MBO-niveau, 18% op HBO-niveau en 15% op universitair niveau. Drieëntachtig procent van de deelnemers werkte, waarvan iets meer dan de helft in voltijd.

Veiligheid van de gegevens

We krijgen vaak vragen die betrekking hebben op de opslag van alle onderzoeksgegevens. In de afgelopen 25 jaar hebben onze deelnemers allerlei persoonlijke informatie met ons gedeeld. Dat vraagt veel vertrouwen. TRAILS neemt de bescherming van je gegevens héél serieus!

Zo worden je gegevens als strikt vertrouwelijk behandeld en wordt identificeerbare informatie, zoals namen, telefoonnummers en e-mailadressen, altijd strikt gescheiden gehouden van de onderzoeksgegevens. Onderzoeksgegevens worden opgeslagen onder een nummer (gecodeerde opslag) zodat ze niet te herleiden zijn naar jou als persoon. Via dat nummer worden nieuw verzamelde gegevens toegevoegd aan de gegevens die al eerder verzameld zijn.

Net als bij andere studies met mensen wordt TRAILS regelmatig gecontroleerd door anderen. Voorafgaand aan elke nieuwe meetronde vragen we daarvoor goedkeuring aan de Medisch-Ethische Toetsingscommissie (METc) van het UMCG. Daarnaast worden we gedurende de metingen regelmatig kritisch onderzocht door een zogenaamde monitor, die controleert of we het onderzoek goed uitvoeren. Ook zijn er af en toe audits, waarin wordt nagegaan of we voldoen aan alle wet- en regelgeving. Als iets niet in orde is mogen we niet doorgaan met het onderzoek.

De toekomst

Momenteel blikken we alweer vooruit naar de volgende meting van TRAILS. Deze meting zal voor beide leeftijdsgroepen (1989-1991 en 1993-1995) plaatsvinden in 2026. In de nieuwe meting zullen we net als anders vragen stellen over je huidige situatie, belangrijke veranderingen die zich de afgelopen paar jaar in je leven hebben voorgedaan en je lichamelijke en psychische gezondheid. Daarnaast zal deze meting zich richten op verschillen in empathie tussen mensen, waarbij met name het verschil onderzocht zal worden tussen mensen met kinderen en mensen zonder kinderen. Tegen de tijd dat het zover is zullen we je uitgebreid op de hoogte stellen van deze meting en vragen of je mee wilt werken. In de tussentijd wensen we je het allerbeste!

HOE HET BEGON

Hans Ormel en Frank Verhulst

Hans Ormel is emeritus hoogleraar sociale psychiatrie en psychiatrische epidemiologie aan de Rijksuniversiteit Groningen. Frank Verhulst is emeritus hoogleraar kinder- en jeugdpsychiatrie bij het Erasmus Medisch Centrum Rotterdam. Zij zijn samen de initiatiefnemers van het TRAILS onderzoek.

Het begin van TRAILS

Hans deed onderzoek binnen de volwassenenpsychiatrie in Groningen, terwijl Frank zich in Rotterdam bezighield met kinder- en jeugdpsychiatrie. Frank was een van de initiatiefnemers van het Rotterdamse cohort onderzoek bij zwangere vrouwen naar de ontwikkeling van hun kinderen (Generation R). Rond diezelfde tijd stelde Hans hem de vraag of hij interesse had om mee te werken aan de oprichting van een onderzoek bij opgroeiende adolescenten: TRAILS

Frank: “Toen dacht ik: ja, dat is eigenlijk wel mooi. Dan werk ik enerzijds met jonge kinderen – vanaf de zwangerschap en de eerste jaren van ontwikkeling – en anderzijds met adolescenten.”

Hans en Frank leerden elkaar al ver vóór 2000 kennen. Frank was net op jonge leeftijd benoemd tot hoogleraar en ontving een subsidie voor epidemiologisch onderzoek dat hij moest uitvoeren onder supervisie van onderzoekers uit Groningen die veel ervaring hadden met psychiatrische epidemiologie (de Groningse hoogleraar Rob Giel was de grondlegger van psychiatrisch epidemiologisch onderzoek in Nederland). Hans was zijdelings bij dat project betrokken. Zo raakten ze met elkaar in contact en ontdekten ze dat ze goed met elkaar konden samenwerken.

TRAILS kon worden opgezet door een subsidie waarmee de eerste metingen konden worden bekostigd. In de jaren daarna deden zich twee kansen voor om een grote subsidie aan te vragen voor het vervolg. Hans schreef met hulp van Frank (en anderen) een onderzoeksvoorstel voor een grote NWO-investeringsubsidie; Frank schreef met hulp van Hans (en anderen) een onderzoeksvoorstel waarin zowel Generation R als TRAILS een rol speelden. Beide aanvragen waren succesvol en deze subsidies gaven TRAILS tien jaar lang een belangrijke impuls.

Voor Frank was het lastig om zijn aandacht gelijk te verdelen over de twee onderzoeken op twee locaties (Groningen en Rotterdam). Daardoor werd Hans in de praktijk degene die het voortouw nam bij TRAILS. Dankzij aanvullende subsidies kon TRAILS in de jaren daarna blijven bestaan.

Doel en doelgroep

De centrale onderzoeksvraag van TRAILS luidt:

“Hoe is het gesteld met de mentale gezondheid van mensen vanaf ongeveer elf jaar tot in de volwassenheid?”

Het doel van TRAILS is steeds geweest om inzicht te krijgen in de mentale ontwikkeling van (jonge) mensen: Wat beïnvloedt die ontwikkeling? Hoe verloopt die? Hoe ontstaan mentale problemen en hoe verdwijnen ze eventueel weer?

Bij de start van TRAILS bestond de doelgroep uit kinderen van ongeveer elf jaar oud (groep 7) uit de drie noordelijke provincies. Hele schoolklassen werden benaderd, zodat ook de onderlinge interactie tussen kinderen kon worden onderzocht. Vanwege de reistijd en andere praktische overwegingen werd ervoor gekozen om alleen in Noord-Nederland deelnemers te werven.

Hans: “Ik heb bewust gekozen voor deze startleeftijd, omdat dat vaak nog net voor de puberteit is... en zodat ik zelf nog zou meemaken dat de deelnemers volwassen werden.”

Bevindingen tot nu toe

In de afgelopen 25 jaar is er veel geleerd. Er is uitgebreid onderzoek gedaan, met talloze publicaties als resultaat. Toch kunnen we nog steeds niet precies aanwijzen hoe de ontwikkeling van jonge mensen verloopt en welke gebeurtenissen, opvoedingsstijlen of ervaringen daar nu precies bepalend in zijn. Die puzzel is nog niet volledig gelegd.

Wat wél duidelijk is: sociaal-economische factoren, zoals opleidingsniveau en inkomen, spelen een grote rol. Ze verklaren een belangrijk deel van het ontstaan en het beloop van psychische aandoeningen. Ook persoonlijkheidskenmerken blijken veel invloed te hebben. Zo hebben we overtuigend kunnen aantonen dat emotionele reactiviteit en zelfcontrole twee eigenschappen zijn die een grote rol spelen in de ontwikkeling van kinderen.

Hoe is het gesteld met de mentale gezondheid van mensen vanaf ongeveer elf jaar tot in de volwassenheid?

Toekomstplannen

Een groeiende uitdaging voor TRAILS is het uitvalpercentage van deelnemers. Hierdoor ontstaat geleidelijk een eenzijdiger beeld, vooral van de ‘middenmoot’.

Hans: “Als we echt verder willen komen, zullen we misschien een nieuw cohort moeten opzetten. En dan zou het mooi zijn om al te beginnen bij vrouwen die van plan zijn zwanger te worden – zodat we de ontwikkeling echt vanaf het allereerste begin kunnen volgen.”

Frank: “Ik zou graag onderzoek doen naar de invloed van sociale media, met name bij jonge adolescenten – en vooral meisjes. Als er één externe factor is die mogelijk veel impact heeft op de ontwikkeling van psychopathologie, dan ligt die denk ik op dat terrein.”

Daarnaast zou er meer onderzoek gedaan kunnen worden naar factoren zoals partnerkeuze: hoe hebben deelnemers hun partner ontmoet en wat zegt dat over sociale netwerken en kansen?

Hans: “Ik zou graag zien dat er meer preventieonderzoek komt – maar dan echt grootschalig. Niet zoals het de afgelopen 20, 30 jaar is gedaan, maar stevig inzetten op preventie in een goed omschreven regio, met daarnaast controlegebieden waar geen interventie plaatsvindt. En dan gericht op meerdere domeinen tegelijk: ondersteuning van ouders bij de opvoeding, onderwijs in leefvaardigheden (naast taal en rekenen) en kleinere klassen op scholen, en armoedebestrijding zoals schuldherstructurering.”

Wat TRAILS heeft opgeleverd

Naast plezier heeft TRAILS Hans en Frank ook veel waardering en erkenning gebracht. Ze zijn uitgegroeid tot voorbeelden binnen hun vakgebied en hun werk is de basis geweest voor talloze wetenschappelijke artikelen. Deze worden nog steeds veel gelezen en vaak geciteerd. Dankzij de verkregen subsidies konden veel onderzoekers aan de slag met waardevolle projecten, die de geestelijke gezondheid van jongeren beter in kaart hebben gebracht.

BREDEROSCHOOL GRONINGEN

schooljaar 2000/2001

De deelnemers van TRAILS zijn in 2000 via hun basisschool met het onderzoek in aanraking gekomen. Vanwege het 25 jarig bestaan van TRAILS hebben wij een kleine reünie georganiseerd voor de leerlingen van één van de eerste klassen. Van de aanwezigen zijn mooie foto's gemaakt en ze vertellen hoe het met ze is.

25

Jair

Matieke

Eliné

Nils

Sophie

Floortje

LiSanne

BREDEROSCHOOL GRONINGEN

schooljaar 2000/2001

Lisanne

Wat een leuk initiatief van TRAILS om een reünie te organiseren en van oud-klasgenoten te horen hoe het ze is vergaan en hoe hun leven er momenteel uitziet. Ikzelf ben in het noorden blijven wonen en uiteindelijk psychiater geworden. Momenteel werk ik met vluchtelingen en migranten, een erg interessante baan die mij veel voldoening geeft. Ik ga zeker verder met het invullen van de vragenlijsten van TRAILS omdat ik het belangrijk vind dat er onderzoek blijft plaatsvinden naar de psychische, sociale en lichamelijke ontwikkeling van adolescenten en volwassenen.

Wie zou je nog wel eens willen ontmoeten?

Niet alle oud-leerlingen waren aanwezig tijdens de reünie. Ik zou het leuk vinden om degenen die er niet waren nog eens te ontmoeten.

Nills

Mijn naam is Nills en ik woon samen met mijn kat Tidus in Groningen.

Na de middelbare school heb ik 'Animatie en Games' gestudeerd en vervolgens 'Communicatie', wat een logisch vervolg is, omdat het ook veel met vormgeven van doen heeft.

Heel graag zou ik ook als vormgever aan de slag willen, maar de ontwikkeling met AI gaat zo snel, daar kan je bijna niet tegenop. En om er in de animatiewereld tussen te komen is ook moeilijk, je moet echt extreem goed zijn. Ik werk nu 32 uur per week bij een reparatiepunt van Apple-producten, dus heel wat anders, maar dat bevalt me prima. In mijn vrije tijd doe ik nog steeds veel aan vormgeven, hou ik van films kijken en organiseer en bezoek ik events om Pokémon Go te spelen.

Wie is je beste vriend/vriendin en hoe lang ken je hem/haar al?

Mijn beste vriend is Max en ik ken hem al vanaf mijn 12e, we hebben elkaar op de middelbare school ontmoet. We kijken samen graag naar films en filosoferen over het leven.

Sophie

Ik heb de eer gekregen om hier in het magazine te mogen staan omdat ik vanaf dag 1 betrokken ben bij TRAILS. Ik herinner me nog dat het in het begin heel veel onderzoeken, testen, vragenlijsten e.d. waren. Niet alleen voor mezelf maar ook voor mijn ouders. In de loop der jaren verminderde dat en werd het uiteindelijk ook digitaal wat het makkelijker maakte.

Na de middelbare school ben ik verpleegkunde gaan studeren en ben daarna aan het werk gegaan wat ik combineerde met regelmatig op reis gaan, waar dan ook ter wereld.

Sinds 2015 werk ik als verpleegkundige bij de ambulancedienst. Ik vind het heerlijk om niet te weten wat ik ga doen op een werkdag. Het kan rustig zijn, druk zijn, hectisch, noem het maar op. Hoofd koel houden, snel schakelen en doorpakken.

Buiten het werk vind ik mijn ontspanning in het zwembad. Ik zwem 3 à 4 keer per week. Of het nu in m'n eentje kilometers maken is of deelnemen aan (conditie) trainingen: geef me water en ik ben gelukkig.

Wat zou je doen als je een miljoen wint?

Dan zou ik een tijdje twee dagen per week gaan werken om regelmatig naar Noorwegen te kunnen. Het lijkt me fantastisch om daar in de bergen, op een hele rustige plek of klein dorpje, een huisje of hutje te kunnen kopen. Zwemmen tussen de fjorden, de natuur, de stilte, ik ben verliefd op Noorwegen. Nu is een reis naar Antarctica een ver van m'n bed show maar met 1 miljoen gaat dat zeker lukken!

ELINE

TRAILS begon voor mij in Groningen op de basisschool, en ik bleef deelnemen terwijl ik door heel Nederland verhuisde voor mijn opleiding en werk. Via Leiden, Den Haag en Amsterdam woon ik nu samen met mijn man, twee zoontjes en hond in Utrecht. Hier werk ik als klinisch beoordelaar bij het CBG. Inmiddels doe ik niet alleen zelf, maar doen ook mijn kinderen mee aan TRAILS-Next. Ik heb een achtergrond in onderzoek, een studie in Biomedische wetenschappen en promotieonderzoek in Endocrinologie, dus ik weet hoe waardevol een goede dataset is. Ik ben blij om hier, al 25 jaar, aan te kunnen bijdragen!

Welk voorwerp is voor jou belangrijk en waarom?

Dat is de knuffel van mijn kind haha! Want met die in zijn handen slaapt hij - en daarmee wij - een stuk beter!

JAIR

Mijn naam is Jair en ik woon samen met mijn partner en onze drie dochters in Haren. Ik werk al jaren bij defensie en op dit moment ben ik voertuigcommandant op de ambulance. We worden niet alleen in Nederland ingezet, maar overal ter wereld. Daarbij kun je denken aan militaire trainingen en missies, maar ook aan grootschalige incidenten zoals vliegtuigrampen en natuurrampen. Met drie jonge kinderen heb ik zelf weinig tijd voor hobby's, maar ik besteed graag tijd aan mijn kinderen en hun hobby's en bezigheden. Ik vind het bijzonder dat TRAILS al zo lang bezig is en ook leuk dat de kinderen nu gevolgd worden.

Wat is je favoriete spreuk en waarom?

Hakuna Matata! Mensen maken zich veel te druk over van alles en nog wat, terwijl we in Nederland echt geen redenen tot klagen hebben. Daarvoor heb ik genoeg ellende in de wereld gezien tijdens mijn uitzendingen naar o.a. Afghanistan.

Floor

Ik ben Floor en ik woon tegenwoordig met mijn man en twee kindjes van 6 en 2,5 jaar in Eelde. Ik heb het altijd leuk gevonden om mee te doen aan TRAILS en zie dat mijn kinderen het nu ook erg leuk vinden om mee te doen aan TRAILS-Next. Leuke spelletjes, een hele zak vol onbekend speelgoed om mee te spelen en zelfs nog een cadeautje, niet verkeerd. Ik kan me herinneren dat het vroeger ook weleens afzien was al die testjes van TRAILS, ellenlange vragenlijsten, piepjestesten, vetmetingen met een metalen klemmetje (au!) of een test waarbij de rekensommen steeds moeilijker werden en de altijd vriendelijke onderzoekers opeens koud en afstandelijk waren. Maar ja, alles voor het goede doel natuurlijk, want het is eigenlijk best bijzonder om onderdeel te zijn van iets wat al zolang loopt. Nog een paar jaar en dan is mijn dochter net zo oud als ik toen ik begon met TRAILS, dat is vast een interessant moment voor de onderzoekers!

Hoe vaak vraag jij om hulp? En waarvoor?

Ik vraag regelmatig om hulp. Vooral voor praktische dingen, mijn familie en dan vooral mijn vader, komt bijvoorbeeld regelmatig helpen met klussen. Ook als het gaat om oppas voor de kinderen vraag ik zo nu en dan om hulp van familie, wel vooral voor noodzakelijke dingen en bij onvoorziene omstandigheden. Op mijn werk vraag ik ook vaak om hulp, als ik bijvoorbeeld iets niet precies weet en ik denk dat een collega het wel weet.

Matiek

Ik ben werkzaam als arts en specialiseer me tot psychiater. Daarnaast geef ik yogalessen. Mijn vrije tijd breng ik het liefst door in de natuur met vrienden en familie. Tijdens mijn studie geneeskunde ben ik voor een periode onderzoeksassistent geweest bij TRAILS. Momenteel ben ik alleen nog betrokken als deelnemer door de vragenlijsten in te vullen.

Welke kleding draag je het liefst? En waarom?

Wat ik het liefste draag? Ik hou van zachte natuurlijke materialen zoals linnen, daarin voel ik me fijn!

Wat is je favoriete muziek en waarom?

Ik heb twee favoriete ontsnappingsroutes uit mijn dagelijkse bestaan via muziek: ik luister graag naar Bach (bijvoorbeeld: Johannes Passie, Christmas Oratorium, de vele cantates) of ik luister op Spotify naar de playlists van mijn kinderen van 17 en 21 en dat is heftige popmuziek van allerlei soort. Ik zeg ontsnappingsroutes want beide typen muziek halen me weg uit bijvoorbeeld verveling vanwege saaie taken, of uit zorgen over dingen die niet 100% goed lopen, of uit moeheid van te hard werken. Misschien is Bach meer de “doorvoelde troostroute” en zijn de Spotify playlists meer de route van “de beuk erin en wat kan mij het schelen”.

INTERGENERATIONEEL

Catharina Hartman

Catharina Hartman is hoogleraar Psychiatrische Epidemiologie. Haar onderzoek richt zich vooral op het beter begrijpen hoe psychiatrische problematiek kan veranderen over de levensloop en hoe deze problematiek in één of andere vorm, in de volgende generatie, al dan niet wordt doorgegeven.

Wat deed je in 2000?

Toen was ik net vanuit Amsterdam in Groningen komen werken om een ander onderzoek dan TRAILS op te zetten. En ik zette mijn eerste stap in TRAILS door de temperamentvragenlijst te vertalen, samen met de Amerikaanse groep die de vragenlijst had ontwikkeld en deze vragenlijst te piloten op een lagere school in Hogeveen om na te gaan of kinderen van 10-11 jaar oud de vragen konden snappen. Later bleek, moet ik eerlijk toegeven, toen we de gegevens analyseerden, dat sommige vragen toch nog wel moeilijk waren voor deze leeftijdsgroep.

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Ik kijk héél positief terug op 25 jaar TRAILS! Dat we al 25 jaar de TRAILS deelnemers hebben kunnen volgen, met wel acht metingen, en binnenkort de volgende, is redelijk uniek in de wereld. Maar heel weinig onderzoek in kinderen gaat door tot ver in de volwassenheid. Terwijl dat wel heel belangrijk is om lange termijn-effecten van eerdere ervaringen te kunnen bestuderen. Dat TRAILS al 25 jaar goed, en in onderlinge harmonie, door onderzoekers en onderzoeksmedewerkers geleid wordt en dat al 25 jaar de onderzoeksgegevens zorgvuldig worden verzameld door een sterk en stabiel dataverzamelingsteam is bovendien iets waar ik erg trots op ben. En we krijgen dit voor elkaar met relatief weinig geld. Het is ook wel een beetje raar om zo terug te kijken – we waren jonge onderzoekers toen, maar dat zijn we nu bepaald niet meer.

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

Het meest bijzondere vind ik dat we ook de nieuwe generatie volgen in TRAILS-Next. TRAILS-Next is een extra studie en betreft de deelnemers van TRAILS die kinderen kregen en die mee wilden doen samen met hun kind. Toen ik gevraagd werd dit te leiden dacht ik wel eens: Ooohhh, komt dat wel goed? Willen de deelnemers wel meedoen? Hoe moeten we dat financieren? Maar het gaat erg goed: erg veel TRAILS deelnemers doen mee met hun kinderen (soms met wel vier per gezin!) en steeds is het TRAILS onderzoekers gelukt om financiering te verkrijgen zodat er weer heel veel huisbezoeken kunnen worden betaald.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende tijd/jaren mbt TRAILS?

Eén van mijn onderzoeksinteresses is intergenerationale overdracht van ouder naar kind. Dat kunnen eigenschappen zijn zoals temperament, of gedrags- of gezondheidskenmerken, zoals ADHD of somatische klachten. Daarom vind ik TRAILS-Next als extra studie binnen TRAILS zo interessant. Ik wil nog veel leren en schrijven over hoe de levensloop van de ouders samenhangt met de levensloop van hun kinderen. Daar waar het om nare dingen gaat die van de ene generatie overgaan op de andere is het wellicht mogelijk om op basis van kennis uit mijn onderzoek een aanpak te ontwikkelen om dat te voorkómen.

Wat was voor jou de verrassendste bevinding van TRAILS en waarom?

Het verrassende voor mij is dat uit de TRAILS onderzoeken blijkt dat sommige “feiten” uit de wetenschappelijke literatuur niet helemaal kloppen. Omdat TRAILS een goed en betrouwbaar onderzoek is, kunnen we op de TRAILS resultaten vertrouwen.

Een voorbeeld is dat vaak wordt gezegd dat meisjes vanaf de puberteit twee keer zo vaak depressief zijn als jongens. In TRAILS, waar we regelmatig meten en niet alleen op herinneringen vertrouwen, zien we dat het verschil tussen jongens en meisjes in depressieve gevoelens langzaam toeneemt, tot in de twintigerjaren. Dit betekent dat het verschil niet plotseling tijdens de puberteit ontstaat en dat hormonale veranderingen niet de enige oorzaak zijn.

Een ander voorbeeld is dat meisjes met autisme vaker angst en depressie zouden hebben dan jongens met autisme. In TRAILS bleek dat dit klopt, maar dat het verschil tussen jongens en meisjes met autisme even groot is als bij jongeren zonder autisme. Dit laat zien dat de oorzaak van deze verschillen tussen jongens en meisjes niet alleen niet alleen binnen autisme gezocht hoeft te worden.

DE EERSTE TRAILS-Next DEELNEMER Benjohn

In maart 2015 zijn we begonnen met TRAILS-Next. Benjohn was het allereerste kind, dat meedeed aan TRAILS-Next. Inmiddels is hij ruim 10 jaar oud en heeft hij, net als zijn jongere broer Daniyan van 8 jaar oud, aan alle huisbezoeken van TRAILS-Next meegedaan. Reden genoeg om ze op zoeken met taart en ze op de foto te zetten. De foto's zijn gemaakt op het voetbalveld van hun eigen club, want beiden zijn gek op voetbal. Hun moeder Natasja en haar moeder waren ook bij de fotoshoot aanwezig, oftewel drie generaties TRAILS deelnemers!

Naam: Benjohn
Leeftijd: 10 jaar
Favoriete kleur: zwart en rood
Hobby's: voetballen
Lievelingsdier: panter
Leukste tv programma: Squid Game
Hekel aan: liegen en ruziemaken
Wat wil je later worden: profvoetballer
Lekkerste eten: prei met kaassaus
Grote droom/wens: profvoetballer worden
Mooiste vakantiebestemming: Italië
Lievelingsmuziek: Kraantje Pappie
Beste voetbalclub: FC Groningen
Wat vond je van je deelname aan het onderzoek: leuk

Naam: Daniyan
Leeftijd: 8 jaar
Lievelingskleur: groen en blauw
Hobby's: voetballen en op de playstation
Lievelingsdier: sprinkhaan en hond
Favoriete tv programma: Daniel Spellbound
Hekel aan: krabben (in zee)
Wat wil je later worden: profvoetballer
Favoriete eten: broccoli, sushi en patat
Grote droom/wens: Youtuber worden
Favoriete vakantiebestemming: Italië
Lievelingsmuziek: Noano met 7K op je feestje
Beste voetbalclub: FC Groningen
Wat vond je van je deelname aan het onderzoek: leuk

trails²⁵

Dataverzamelaars

Aukelien

Mijn naam is Aukelien en ik woon in Zuidhorn samen met mijn man, twee zonen van 21 en 19 jaar en onze hond Hunter. Onze dochter van 23 jaar woont op kamers in Groningen. Ik werk dit jaar al 25 jaar bij het UMCG. Sinds 2009 werk ik als coördinator dataverzameling van TRAILS en vanaf 2014 kwam daar ook TRAILS-Next bij. In grote lijnen komt het er op neer dat ik er voor moet zorgen dat de dataverzameling goed verloopt. Daarnaast doe ik de meeste babyhuisbezoeken in het noorden, nog steeds één van de leukste onderdelen van mijn werk. De baby's zijn nog zo puur, onwetend en observerend en zonder uitzondering word ik door de deelnemende ouders hartelijk en gastvrij ontvangen.

Wat staat er op je bucketlist?

Op mijn bucketlist staat te veel om op te noemen! Ik hou van verre reizen en zou in elk geval nog graag naar China, India, Nepal en Brazilië willen. Onze zonen zijn net drie maanden samen op reis geweest en vonden Japan en de Filipijnen ook fantastisch, dus misschien moeten die ook maar op mijn lijstje. Overwinteren in een warm land lijkt mij ook erg fijn! Verder wil ik ooit vanuit huis naar Santiago de Compostella in Spanje lopen. Van alle inmiddels gemaakte reizen hoop ik de fotoboeken nog eens af te maken... Andere dingen op mijn bucketlist: een keer suppen, weer eens naar Texel (ik heb daar na mijn middelbare school in een strandtent gewerkt en bewaar erg goede herinneringen aan die tijd), een tatoeage laten zetten en meer tijd hebben om te wandelen, lezen, keramieken, mozaïeken, schilderen, sporten, tuinieren, spelletjes doen met vrienden, familiebezoek, etc., etc.

Michelle

Mijn naam is Michelle en ik woon samen met mijn man en dochtertje in Roden. In mijn vrije tijd (voor zo ver die er nog is met een baby) tennis en padel ik graag en ik ben dol op het spelen van spelletjes met vrienden. Inmiddels ben ik alweer 10 jaar geleden afgestuurd aan de opleiding Pedagogische Wetenschappen in Groningen. Destijds ben ik via via bij TRAILS terecht gekomen als onderzoeksmedewerker. Tien jaar later ben ik nog steeds van mening dat ik één van de leukste banen heb. De huisbezoeken van TRAILS zijn de kersen op de taart, alle leuke gezinnen waar wij mogen komen, de bereidwilligheid van de deelnemers is echt heel mooi om te zien! Je zult me voornamelijk treffen tijdens peuterhuisbezoeken, maar ik doe hier en daar ook baby, kleuter en kind huisbezoeken. Daarnaast werk ik nog voor een ander onderzoek, NESDA. Bij dit onderzoek volgen we een grote groep mensen om het verloop van hun angst- en/of depressie klachten in beeld te brengen.

Wat maakt jou aan het lachen?

Heel cliché, maar om mijn dochter te zien opgroeien en blij te zien maakt mij heel gelukkig. Daarnaast tennis ik elke week met een vast groepje mensen, waarbij ik ook bijna standaard iedere woensdagavond in de kreukels lig vanwege grappen die onderling gemaakt worden. Gelukkig zijn er veel momenten in mijn leven waarbij er gelachen wordt, want ik doe het graag!

Aline

Mijn naam is Aline en ik heb vijf jaar geleden de studie psychologie afgerond. Sindsdien werk ik ook met veel plezier voor TRAILS-Next. Ik ben begonnen met het doen van huisbezoeken voor de kinderen van 4,5 jaar en inmiddels doe ik dit ook voor kinderen van 2,5 en 6,5 jaar. Daarnaast ben ik betrokken bij de T-BIDE studie en ga ik binnenkort starten met de Combat studie.

De afwisseling tussen de huisbezoeken en het werk voor de andere studies vind ik erg leuk. Er is geen dag hetzelfde en dat houdt het werk lekker gevarieerd. De huisbezoeken geven me veel energie. Het is leuk om met zoveel verschillende mensen in contact te komen en de spelletjes met de kinderen te doen tijdens de huisbezoeken.

Ik hoop in de komende tijd nog veel leuke ervaringen op te doen en nieuwe dingen te blijven leren.

Waar zou je een luchtballonvaart willen maken?

Ik heb hoogtevrees dus ik zou zelf niet heel snel kiezen voor een luchtballonvaart. Als ik dan toch een plek moet kiezen zou het Groningen zijn. Ik ben geboren in Groningen, ik woon er en ik werk er. Het lijkt me mooi om al deze plekken van boven te kunnen bekijken.

Marieke

Mijn naam is Marieke. Ik werk als onderzoeksmedewerker bij het UMCG. Sinds ongeveer een jaar voer ik huisbezoeken uit voor TRAILS-Next. Ik doe zowel de huisbezoeken op 4,5 jarige leeftijd, als de huisbezoeken op 6,5 jarige leeftijd. Naast Trails-Next werk ik nog voor andere onderzoeken, zowel bij het UMCG als bij Accare. Bij het UMCG werk ik momenteel ook voor het MARIO onderzoek en bij NESDA.

Ik woon met mijn vriend, dochter en hond in Drenthe. Mijn dochter is nu 6 jaar oud en heeft dus ongeveer dezelfde leeftijd als de TRAILS-Next kinderen waarbij ik thuis kom. Dit vind ik erg leuk en het is ook handig bij het kopen van de prijsjes die de Trails-Next kinderen kunnen winnen, omdat ik door haar nu beter weet wat leuk is voor kinderen van die leeftijd :)

Wat wilde je worden toen je jong was?

Toen ik heel jong was wilde ik van alles worden, zoals tekenares, pottenbakster, timmervrouw en ik wilde een klein boerderijtje met een aantal dieren. Toen ik wat ouder was wilde ik dierenarts worden en daarna wilde ik een geitenboerderijtje in Frankrijk. Maar uiteindelijk is het dat allemaal niet geworden, maar heb ik psychologie gestudeerd en ben ik vervolgens, met veel plezier, als onderzoeksmedewerker bij het UMCG gaan werken.

Claudia

Ik ben Claudia en ik werk sinds vorig jaar als onderzoeksmedewerker bij TRAILS-Next. Ik werk bij het UMCG ook nog voor andere studies, zoals de MARIO-studie. Bij TRAILS-Next houd ik mij bezig met het afnemen van huisbezoeken bij peuters (rond de 2,5 jaar). Het is altijd erg leuk om de 'taakjes' te doen met de peuters aan tafel, elke peuter is weer anders en dat maakt het werk zo afwisselend en leuk. Peuters kunnen je ook zo verrassen met hun grappige opmerkingen!

Wat wil je deze week / dit jaar / in de rest van je loopbaan bereiken?

Dit jaar ga ik ook beginnen met het afnemen van huisbezoeken bij kleuters (rond de 4,5 jaar). Een hele andere leeftijd weer, hier kijk ik erg naar uit! Ik hoop nog een hele tijd werkzaam te blijven voor TRAILS-Next, want het is fantastisch werk om te mogen doen!

Marjan

Mijn naam is Marjan en ik woon met mijn man op een heel mooie plek in Assen. Onze twee volwassen kinderen zijn jaren geleden al uitgevlogen en wonen en werken in Groningen. In 2007 ben ik bij TRAILS betrokken geraakt. Mijn werkzaamheden door de jaren heen zijn heel divers geweest: in mijn begintijd bestond dat o.a. uit het begeleiden van de deelnemers bij het invullen van de vragenlijsten, het uitvoeren van de lichamelijke metingen, bellen van deelnemers, ouders en leerkrachten en het doen van interviews. Vervolgens kwam daar het aanpassen en bouwen van databases bij, waarin we de logistiek van het onderzoek bijhouden. Toen er bij TRAILS-Next steeds meer baby's werden geboren ben ik ook babyhuisbezoeken gaan afnemen. Daarnaast werk ik mee aan de magazines. Eigenlijk is het te veel om op te noemen omdat er zoveel bij zo'n onderzoek komt kijken en er daardoor veel afwisseling is in het werk. Dat vind ik het mooie aan het werken voor TRAILS.

Wat was jouw mooiste reis?

Mijn mooiste reis vond vorig jaar plaats: samen met mijn man heb ik zes weken door Nieuw-Zeeland gereisd. Na twee à drie nachten op eenzelfde plek, van waaruit we allerlei activiteiten ondernomen, reden we weer verder naar een nieuwe locatie. Nieuw-Zeeland is een prachtig land, er is zoveel afwisseling in natuur: van ruige bergen met besneeuwde toppen tot idyllische stranden en alles ertussenin. En er zijn dieren die je elders nergens ziet, zoals natuurlijk de kiwi. Maar ook de fantail (een snel vogeltje met een mooie waaierstaart) vonden we fantastisch.

Dennis

Ik ben Dennis en woon in de stad Groningen samen met mijn vrouw en onze zoontjes van 1 en 3 jaar. Ik ben alweer sinds 2009 datamanager bij TRAILS. Na mijn studies Bedrijfskunde en Sociologie ben ik al snel bij TRAILS terechtgekomen en ik ben sindsdien niet meer weggegaan! Als datamanager ben ik betrokken bij vrijwel alle onderdelen van het onderzoek, van het opzetten van de dataverzameling tot en met onderzoek doen. Mijn werk is dus heel divers. Ik ben zelfs gepromoveerd op onderzoek op basis van TRAILS data. Daar komt bij dat er zoveel verandert dat mijn werk nooit hetzelfde is, zelfs niet na meer dan 15 jaar.

Wat zijn de belangrijkste 'dingen' in jouw leven?

Héél cliché, maar dat zijn natuurlijk mijn vrouw en onze twee zoontjes! Ik kan genieten van de kleinste momenten en mis ze zodra ze er even niet zijn, zelfs als ik heel erg naar een momentje voor mezelf heb uitgekeken. Ik probeer om niet al te veel waarde te hechten aan 'dingen' (als in: fysieke bezittingen), maar vraag me weleens af waarom ik dan zoveel heb...

Laura

Ik ben Laura en werk al langer als datamanager bij het UCP (Universitair Centrum Psychiatrie), maar ik ben pas tijdens de 4e meting voor TRAILS - en later ook voor TRAILS-Next - gaan werken. Ik houd me o.a. bezig met het klaar maken van datafiles voor onderzoekers en het beheren van de foto's en video's van TRAILS-Next.

In mijn vrije tijd ben ik graag aan het fietsen - als ik genoeg tijd heb fiets ik graag afstanden van 80-100 km. - houd ik van lezen, uiteten gaan en naar het theater gaan.

Kies je liever voor zonsopgang of zonsondergang en waarom?

Ik kies voor zonsopgang, ik ben een echt ochtendmens. Op tijd uit bed en na het ontbijt, hup op de fiets. Ik hoef de wekker er niet voor te zetten, ik word altijd op tijd wakker.

Coördineren en samenwerken

Andrea de Winter

Andrea de Winter was vanaf de beginjaren intensief betrokken bij TRAILS. Zij heeft als wetenschappelijk coördinator een grote bijdrage geleverd aan de opzet van TRAILS. Na drie metingen wilde ze meer inhoudelijk bezig zijn en inmiddels werkt ze als Universitair Hoofddocent bij de afdeling Gezondheidswetenschappen van het UMCG. Vanuit die functie is ze nog steeds betrokken bij TRAILS.

Hoe ben je bij TRAILS betrokken geraakt?

Eind 1999, tijdens de afrondende fase van mijn promotietraject, zag ik een vacature in de Volkskrant voorbijkomen. Ik was me op dat moment aan het oriënteren op een vervolgstap en had meerdere sollicitaties lopen, ook bij de Vrije Universiteit in Amsterdam waar ik al werkte. Maar omdat het werk bij TRAILS mij echt heel interessant leek, heb ik daarvoor gekozen en ben ik naar Groningen verhuisd. Mijn collega's in Amsterdam verklaarden me voor gek. Ze zeiden dat het altijd waait in Groningen en dat de mensen er stug en minder gezellig zouden zijn, maar inmiddels wil ik de slogan 'Er gaat niets boven Groningen' wel promoten!

Waarom leek de baan jou zo interessant?

Ik vond het een supermooi idee om jongeren gedurende een lange periode te gaan volgen om op die manier heel veel gegevens te verzamelen waardoor je beter gaat begrijpen wat maakt dat sommige jongeren gezond blijven en anderen niet. En dat je op basis daarvan kunt leren hoe gezondheidsproblemen te voorkomen zijn.

Wat waren je taken als wetenschappelijk coördinator?

Er was een subsidie binnengehaald door Hans en Frank (zie elders in dit magazine) om in elk geval twee meetmomenten uit te kunnen voeren. Als wetenschappelijk coördinator moest ik de vertaalslag van die subsidie-aanvraag naar de praktijk maken. Samen met onderzoekers moest ik beslissingen nemen over de meetinstrumenten die we wilden gebruiken tijdens de eerste twee metingen. Ook was ik verantwoordelijk voor de werving van deelnemers en ik moest zorgen dat we binnen het budget bleven. Dat is ook één van de redenen dat we sommige metingen op vaste locaties (vaak scholen) deden in plaats van alles bij de deelnemers thuis te doen. Vanaf het begin hebben we ons steeds op kwaliteit gefocust.

Hoe ging die werving toen in zijn werk?

Via een aantal gemeenten hebben we alle adresgegevens van deelnemers in een bepaalde leeftijdscategorie ontvangen. Vervolgens hebben we in die gemeenten de samenwerking met scholen gezocht, zodat we op die scholen het invullen van vragenlijsten, lichamelijke testen en ander onderzoek konden doen. Via informatiefolders voor de ouders en de (toen nog) kinderen, konden geïnteresseerden zich aanmelden.

Hoe kijk je terug op de beginjaren van TRAILS?

Het was een fantastische, heel intensieve en leerzame periode. Ik had in het begin nog geen idee wat er allemaal bij zo'n grootschalig en langlopend onderzoek kwam kijken, zoals bijvoorbeeld het werven van personen, scholing, deadlines, meetinstrumenten, vragenlijsten, contacten met scholen, logistieke zaken, noem maar op. Als voorbeeld: de avond voordat het Jeugdjournaal kwam filmen zaten we nog met een aantal onderzoekers een grote hoeveelheid vragenlijsten in dozen te doen. Ik heb me wel erg zorgen gemaakt over de toekomst van TRAILS. We hadden immers maar budget voor twee metingen, terwijl het doel een langlopend, kwalitatief goed en haalbaar onderzoek was. Maar met dank aan later verkregen subsidies kwam er een stabiele basis voor TRAILS.

Had je ook onderzoekstaken? Je was immers gepromoveerd toen je bij TRAILS kwam werken.

Mijn belangrijkste taak was het goed laten verlopen van de gegevensverzameling van TRAILS. Ik was daarom maar zijdelings betrokken bij de inhoud ervan. Ik heb in die tijd vooral meegedacht en meegelezen met het werk van anderen en dat becommentarieerd. Ik heb aan één artikel inhoudelijk gewerkt, dit ging over de respons en de factoren die van invloed waren op de respons.

Heb je onlangs een belangrijke keuze gemaakt? Zo ja, welke?

Recent heb ik de keuze gemaakt om mee te gaan doen aan een sprint-triathlons. Hierdoor ben ik weer meer gaan sporten. Ik ben helemaal niet snel maar geniet van de combinatie van zwemmen, fietsen en hardlopen.

Wat heeft TRAILS jou gebracht?

De TRAILS studie was mijn eerste ervaring met interdisciplinair onderzoek. Bij TRAILS heb ik samengewerkt met onderzoekers van verschillende achtergronden (bijvoorbeeld artsen, psychologen, sociologen) met verschillende methodieken om de ontwikkeling van lichamelijke en geestelijke gezondheid gedurende de levensloop beter te kunnen begrijpen. Ik heb geleerd dat samenwerken met mensen uit verschillende vakgebieden een grote meerwaarde heeft. Je moet echter wel elkaars taal leren spreken, want waarom is een bepaalde methodiek belangrijk vanuit de cognitieve psychologie en wat leren we van groepsprocessen en netwerkanalyses? Als onderzoekers moet je hier goed over nadenken en wijze keuzes maken, want je kunt deelnemers niet eindeloos vragenlijsten en testjes laten doen. Daarnaast heb ik door TRAILS ook geleerd dat ik het leuk vind om een project te leiden, mits ik voldoende bij de inhoud betrokken ben. Mijn drive zit erin dat ik graag iets wil betekenen voor de gezondheid van jongeren of andere groepen in de samenleving.

Na acht jaar en drie metingen ben je gestopt als wetenschappelijk coördinator. Ben je nog steeds betrokken bij TRAILS?

Op een gegeven moment wilde ik graag wat meer inhoudelijk bezig zijn. Daarom ben ik toen als Universitair Docent gaan werken bij de afdeling Gezondheidswetenschappen. Naast het geven van onderwijs, doe ik onderzoek naar gezondheid en preventie in bredere zin. Wat kunnen mensen zelf doen om hun gezondheid te bevorderen en hoe kunnen we ze dat leren als het hen aan vaardigheden daarvoor ontbreekt? Door het toepassen van interventies kan zowel de kwaliteit van zorg als ook de kwaliteit van leven van veel mensen verbeterd worden. Daarnaast ben ik nog steeds betrokken bij TRAILS, omdat ik promovendi begeleid die met TRAILS data bezig zijn. Ook ben ik opleidingsdirecteur bij een research master, Clinical and Psychosocial Epidemiology. Vanuit die research master hebben we onderwijsmateriaal ontwikkeld, gebaseerd op de TRAILS studie.

Waar erger je je aan?

Ik erger me aan de individualisering van maatschappelijke problemen. Alsof alles op te lossen is met betere keuzes van individuen, terwijl de echte oorzaken vaak systemisch zijn. Denk aan milieu, armoede of pesten: het zijn geen optelsommen van persoonlijke tekorten, maar uitkomsten van groepsdynamieken en structuren.

Een voorbeeld uit mijn eigen onderzoek: in klassen waar een antipestprogramma succesvol is, zijn juist de blijvende slachtoffers slechter af. Waarom? Omdat zij ineens alleen staan, zonder lotgenoten. Hun isolement wordt zichtbaarder, hun zelfvertrouwen daalt, depressieve gevoelens nemen toe. Niet door wie ze zijn, maar door de omgeving die verbeterde voor anderen.

We noemden dat de fijne-contextparadox: als de groep vooruitgaat, kan dat voor enkelen juist negatief uitpakken. En dat laat precies zien waarom we maatschappelijke problemen niet kunnen begrijpen of oplossen door alleen naar individuen te kijken.

Goudmijn René Veenstra

René Veenstra is hoogleraar sociologie aan de Rijksuniversiteit Groningen en lid van de KNAW. Zijn onderzoek richt zich op de theoretische en empirische uitwerking van sociale normen en netwerken in de ontwikkeling van pro- en antisociaal gedrag.

Wat deed je in 2000?

Ik was net voor het eerst vader geworden. We hadden ons eerste huis gekocht in het centrum van Groningen. Ik werkte als vrijwilliger bij de filmgroep van Vera, voetbalde met een vriendenteam van Vera bij DIO en liep veel hard. Net gepromoveerd, was ik begonnen aan een vijfjarig postdocschap. Als postdoc binnen TRAILS richtte ik me op de ontwikkeling van prosociaal en antisociaal gedrag. Daarom stelden we deelnemers ook netwerkvragen over helpen, pesten en vriendschappen.'

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Als postdoc had ik nooit kunnen vermoeden dat ik 25 jaar lang betrokken zou blijven bij TRAILS. In het begin leerde ik enorm veel van Hans Ormel en Siegwart Lindenberg. TRAILS bleek een goudmijn. Mijn eerste studies naar pesten deed ik met deze data. Later onderzocht ik met TRAILS delinquentie, spijbelen en acceptatie en afwijzing door ouders en leeftijdsgenoten. Verscheidene van mijn promovendi werken met TRAILS. Recent analyseerden we met mijn groep verschillen in gezondheid tussen heteroseksuele en LHB-jongeren.

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

Ik vind het bijzonder dat er al 435 TRAILS publicaties zijn verschenen. De meest geciteerde is mijn eigen onderzoek uit 2005 naar pesten. Daarin liet ik zien waarom sommige kinderen pesten, anderen slachtoffer zijn en een kleine groep beide rollen vervult. Die studie is inmiddels meer dan 1200 keer geciteerd. Ook het werk van Frederique Sminck over de prevalentie van eetstoornissen uit 2014 is invloedrijk, met ruim 600 citaties.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende tijd/jaren mbt TRAILS?

Mijn onderzoek verschoof al snel naar sociale beïnvloeding, bij voorkeur op basis van complete netwerkdata. Bij de eerste twee TRAILS metingen lukte dat nog goed, maar daarna raakten de deelnemers verspreid over te veel scholen. Daarom zijn we met mijn team andere datasets gaan verzamelen: KiVa NL (over pesten op de basisschool), SNARE (over risicogedrag in de adolescentie) en PEAR (over seksuele relaties op de middelbare school). Daardoor werkte ik minder vaak direct met TRAILS. Wat ik nog graag met TRAILS zou willen onderzoeken, is de timing van levensmijlpalen: wanneer jongeren beginnen met roken of drinken, voor

het eerst verkeren krijgen, uit huis gaan, een opleiding afronden, trouwen of kinderen krijgen. Jongeren bereiken zulke mijlpalen tegenwoordig gemiddeld later dan eerdere generaties. Met TRAILS wil ik begrijpen waarom sommigen vooroplopen en anderen achterblijven.

Hoe was het om sociale netwerken in kaart te brengen bij de TRAILS basismeting? Heeft die meting positieve of negatieve gevolgen gehad voor de sociale relaties in een klas?

Het was een goudmijn. Voor het eerst konden we goed zien hoe groepsprocessen in de klas werken. Wie bepaalt de norm? Meestal niet de hele groep, maar de populaire leerlingen. En wat bleek: zij combineren positief en negatief gedrag, maar juist het negatieve gedrag wordt sneller overgenomen. Dat is makkelijker. Meedoen aan pesten of spijbelen kost weinig moeite en levert meteen een stoere reputatie op. Positief gedrag vraagt meer. Je moet het altijd laten zien, ook als het je even niet uitkomt.

Die meting heeft niet direct positieve of negatieve gevolgen gehad voor de sociale relaties in een klas. De vragenlijsten waren anoniem en bevatten geen verrassingen voor de leerlingen. Ze weten meestal zelf wel hoe de verhoudingen liggen. Maar indirect hebben we wel veel impact gehad. De kennis uit dit onderzoek lag aan de basis van KiVa. Daarmee hebben we inmiddels meer dan 200.000 leerlingen geholpen aan een betere schooltijd.

Gezondheid en werk

Samira de Groot

Samira heeft sociologie gestudeerd. Zij is onlangs gepromoveerd bij de sectie Sociale Geneeskunde van het UMCG en bij de Rijksuniversiteit Groningen

Hoe ben je bij TRAILS betrokken geraakt?

Als student begon ik met werken aan een project van professor Ute Bültmann (Gezondheidswetenschappen), gericht op werk en mentale gezondheid van jongeren: Today's Youth is Tomorrow's Workforce: Generation Y at Work. Dankzij een grote Vici-subsidie kon zij meerdere promovendi en postdocs aantrekken, ieder met een eigen focus binnen mentale gezondheid. Mijn onderzoek richt zich op de relatie tussen werk en mentale gezondheid bij jongvolwassenen. Ik ben altijd gefascineerd geweest door de vraag waarom de één moeite heeft met bepaalde levensgebieden en een ander niet – en hoe dat later in het leven doorwerkt. Als promovendus bij TRAILS besteed je een deel van je tijd aan dataverzameling. Ik was betrokken bij de zevende meting van TRAILS en werkte mee in het belteam, waar we deelnemers belden om ze te herinneren aan het invullen van hun vragenlijsten. Dit gaf mij niet alleen inzicht in hoe de onderzoeksgegevens verzameld worden, maar ook in de motivatie van deelnemers. Op dit moment werk ik als beleidsadviseur preventief jeugdbeleid bij de gemeente Ooststellingwerf. Daarnaast rond ik mijn proefschrift af. De eindstreep is in zicht, mijn artikelen zijn gepubliceerd en ik hoop eind dit jaar te promoveren.

Wat is het doel van je promotieonderzoek?

Veel onderzoeken naar werk kijken naar volwassenen die al werken, er is weinig aandacht voor wat eraan voorafgaat. Mijn onderzoek richt zich daarom op de wisselwerking tussen mentale gezondheid en het werklevens van jongvolwassenen vanuit een levensloopperspectief. Ik heb bijvoorbeeld geanalyseerd of de arbeidsdeelname van TRAILS-deelnemers op 26-jarige leeftijd werd beïnvloed door de timing en duur van hun mentale problemen tussen 11 en 22 jaar. We zagen dat mentale problemen op jonge leeftijd samenhangen met een kleinere kans op werk, al op 26-jarige leeftijd. Het maakte niet uit of de mentale problemen optraden op 11- of 19-jarige leeftijd – ze hadden altijd invloed. Hoe langer de klachten aanhielden, hoe groter de impact. Vervolgens hebben we ons gericht op de groep die op 29-jarige leeftijd werk had en onderzochten we hoe zij functioneerden op de werkvloer. We keken daarbij in hoeverre zij tijdens het uitvoeren van hun werk werden belemmerd door fysieke en mentale gezondheidsproblemen, zoals moeite met opstarten

of het maken van fouten. We zagen dat de deelnemers die tussen hun 11e en 26e levensjaar langdurig ernstige mentale problemen hadden op 29-jarige leeftijd lager scoorden op werkfunctioneren dan hun leeftijdsgenoten die in die periode geen of slechts milde mentale problemen hadden. Concreet komt dit erop neer dat de groep met problemen wekelijks minstens twee werkdagen moeite hadden om aan hun verzoeken te voldoen.

Conclusie

Wat iemand op jonge leeftijd meemaakt kan langdurige gevolgen hebben voor de kans op werk en het functioneren daarin. Mensen kunnen kwetsbaar zijn door wat ze eerder hebben meemaakt zonder dat je dat aan de buitenkant ziet. Je weet dus vaak niet of iemand risico loopt op uitval.

Toepassingen

Idealiter proberen we problemen op het werk en uitval te voorkomen. Werkgevers en bedrijfsartsen zouden bijvoorbeeld alert kunnen zijn op signalen van kwetsbaarheid en preventieve consulten aanbieden. Dat is echter niet eenvoudig: niet iedereen is open over mentale problemen in het verleden en de werkcultuur speelt ook een rol in hoe toegankelijk dit soort ondersteuning is.

Vertaling naar mijn werk als beleidsadviseur

In mijn werk bij de gemeente richt ik me op preventief jeugdbeleid. We proberen te voorkomen dat gezinnen (verder) in de zorgketen belanden. Signalen van problemen komen bijvoorbeeld via consultatiebureaus, wijkteams of scholen. Op basis van signalen kijk ik op beleidsniveau welke algemene voorzieningen waar gezinnen gebruik van kunnen maken zonder verwijzing, versterkt of ontwikkeld moeten worden. Dat kan variëren van het stimuleren van sport- en cultuuractiviteiten, die bijdragen aan het voorkomen van middelengebruik en het verminderen van eenzaamheid, tot het versterken van informele ondersteuning, zoals steungezinnen. Mijn onderzoekservaring helpt me in dit werk, niet alleen qua kennis, maar ook in de manier van denken: kritisch, analytisch en gericht op preventie. Mijn uiteindelijke doel is om mentale problemen vroeg te signaleren en grotere problemen, zoals uitval in het werk op latere leeftijd, te voorkomen.

Als je op een dag alles kon doen wat je wilde, wat zou dat dan zijn?

Van nature ben ik een tevreden persoon dus in de basis zou die dag niet veel anders voelen dan een gewone dag. Maar stel dat voor één dag natuurwetten en logica geen rol spelen, dan zou ik wakker worden in een vliegende tent boven de Alpen, terwijl ik tussen de wolken koffiezet in dikke sokken.

Na rustig opstarten teleporteer ik mezelf (want ja, dat kan op deze dag) rechtstreeks naar een zonovergoten plein in Santiago de Cuba. Geen jetlag of angstzweet van het vliegen. Gewoon poef, en daar sta ik op warme stenen. Binnen no-time dans ik salsa op straat met geen besef van tijd.

Voordat mijn hartslag weer tot rust komt, zou ik mijzelf opnieuw teleporteren naar een padel baan in een oud Romeins theater. Ik stel mij zo voor dat de lijnen met krijt zijn getekend en dat het net een beetje scheef hangt. Mijn tegenstanders zijn vrienden die ik te weinig zie. Ik speel alsof winnen bijzaak is, want zelfs op een dag waarop alles kan, heb ik de competitiegeest van een kamerplant.

Tegen zonsondergang beland ik onder de sterrenhemel ergens in Zuid-Spanje, waar een kampvuur wacht en vrienden marshmallows roosteren. Ik staar naar de dansende vlammen terwijl mijn hoofd leeg is. En als afsluiter? Een nacht onder de sterren op een andere planeet, het liefst kamperend op Saturnus. Uiteraard pas nadat het hele 'geen-zuurstof' probleem is opgelost. Maar dan wél met goede wifi en een warme slaapzak, zodat ik vanuit mijn tentje de ringen van Saturnus kan bewonderen.

TRAILS GLOBAL

Ons leven op Bali Arlette

Ik ben Arlette en samen met mijn gezin ben ik in mei 2024 geëmigreerd naar Bali. We hadden al langer het gevoel dat we uit het gehaaste Nederlandse systeem wilden stappen en ik droomde al jaren van een leven onder de zon. We hebben in 2023 een half jaar gereisd om te onderzoeken waar we zouden willen gaan wonen. Tijdens deze periode konden we ook goed aanvoelen hoe de kinderen reageerden op een langere periode van (t)huis. Bali trok ons aan vanwege de unieke combinatie van cultuur, natuur en een ontspannen levensstijl. Het is een plek waar we buiten leven, veel samen zijn als gezin en spiritualiteit kunnen vinden. De zonsondergangen, rijstvelden en de glimlach van de mensen hier maken elke dag bijzonder.

Natuurlijk zijn er uitdagingen, maar over het algemeen voelt het leven hier lichter en minder gehaast. Het verkeer kan erg druk zijn, het regelen van visumzaken kan lastig zijn en we hebben soms natuurlijk wel heimwee naar de mensen in Nederland. Maar mensen leven hier meer in het moment en dat werkt aanstekelijk. Mijn man is geadopteerd uit Thailand en lijkt qua uiterlijk veel op een Balinees. Dat is in veel gevallen een voordeel, omdat dat het makkelijker maakt om in contact te komen met de lokale bevolking.

Ik werk als digitale doktersassistente en personal assistant voor Nederlandse werkgevers. Gemiddeld werk ik 25 uur per week, van maandag tot donderdag. Alles gaat digitaal, e-mails verwerken, post koppelen, e-consulten afhandelen, enzovoort. Mijn man werkt als appointment setter (een vorm van sales), ook voor een Nederlands bedrijf. Hij plant telefonische afspraken in. We zijn beiden ZZP'er.

Onze kinderen gaan naar een internationale Montessorischool en spreken inmiddels al goed Engels en Bahasa (Indonesisch). Zelf spreek ik basis Bahasa; mijn man leert het zichzelf aan via Duolingo en spreekt het al redelijk goed. Over het algemeen kun je je echter prima redden in het Engels en anders lukt het wel met handen- en voetenwerk.

Bali voelt niet als onze eindbestemming. Voor nu voelt het goed maar we staan ook open voor verandering, misschien naar een ander land in deze regio. Thailand trekt ons ook erg aan. Ons huis staat tussen Nusa Dua en Ungasan. We hebben voor twee jaar getekend met de mogelijkheid om het nog te verlengen.

Als je overweegt om een stap als deze te zetten: doe het. Je hoeft niet alles van tevoren zeker te weten. Het leven is flexibel en vaak is er veel meer mogelijk dan we denken. Je kunt maar één keer de allermooiste versie van je leven maken, dus soms moet je gewoon in het diepe springen!

Wil je meer zien en lezen over ons leven op Bali? Volg mij dan via Instagram: arlettekloppers

Ons leven in Zweden Myrthe

En dan woon je ineens in Zweden! Wie had dat ooit gedacht 25 jaar geleden? Nou, ik niet!

Ongeveer vijf jaar geleden bedachten we wat we samen fijn vonden in het leven. Een van die dingen was het buitenleven. Mijn man werkte destijds al bij Ikea, dus werken in Zweden kwam in ons op als optie. Op dat moment voelde het nog niet goed om te emigreren. Ik was nog bezig met mijn specialisatie tot sportarts en wilde eerst werkervaring in Nederland opdoen. Daarnaast wilde ik het liefst pas vertrekken nadat ons gezin compleet was: geen zwangerschappen in een vreemd land. Daarna hakten we de knoop door: we gaan proberen naar Zweden te emigreren. Mijn man solliciteerde bij het hoofdkantoor van Ikea in Älmhult, de plaats waar de eerste Ikea is begonnen. Het wordt wel het Ikea-dorp genoemd. Door reorganisaties duurde het een tijdje voordat hij daadwerkelijk aangenomen werd, maar daarna ging het snel.

In de zomer van 2024 verhuisden we naar Zweden. We werden geholpen met verhuizen, aanvragen van persoonsnummers, financieel advies, enzovoort. Dat maakte de stap om te emigreren veel kleiner. Vanuit Nederland hadden we al huizen uitgekozen die we wilden bezichtigen. Zo kwam het dat we al snel een Zweeds rood huis in het bos en dichtbij een meer hadden gevonden waar we konden intrekken. Tot zo ver het ideale

Maar niet alles was ideaal; emigreren is namelijk niet makkelijk. De eerste acht maanden waren dan ook pittig. De kinderen waren gewend om bijna dagelijks met de buurkinderen te spelen, zonder vooraf af te spreken. Nu moesten ze eerst op zoek naar nieuwe vriendjes. Zonder het spreken van dezelfde taal gaat dat veel lastiger. Het heeft zeker zes tot acht maanden geduurd voordat ze de taal goed genoeg spraken om te kunnen spelen na schooltijd. Momenten van even loslaten zaten er dus niet in, terwijl er juist in de eerste periode veel geregeld moest worden. Gelukkig wonen hier enkele Nederlanders die ons op weg geholpen hebben.

Momenteel zit ons oudste kind op de internationale school en de jongste drie op de kinderopvang. Kinderen gaan hier pas naar school in het jaar dat ze zes of zeven jaar worden. En vanwege het lange ouderschapsverlof beginnen ze pas na hun eerste verjaardag bij de kinderopvang.

Zweden ligt dicht bij ons qua leefstijl en cultuur, dus dat voelde snel vertrouwd. De Zweden zijn wat minder direct en er is veel aandacht voor werk- en privébalans. Daarnaast zijn ze sterk gericht op het bevorderen van het welzijn van kinderen, bijvoorbeeld door lunchen buiten in het bos met een broodje en worstje van de grill en het geven van een knuffel als begroeting. Ook houden ze erg van regeltjes; soms is het lastig om te kijken naar het doel achter deze regeltjes.

Mind-mindedness

Anoek Sluiter-Oerlemans

Anoek Sluiter-Oerlemans is universitair docent bij de opleiding Pedagogische Wetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen. Met een aanstelling van 32 uur per week verdeelt ze haar tijd tussen onderwijs en onderzoek. Zo'n 60% van haar werkweek staat in het teken van onderwijs, waarbij ze zich vooral richt op het geven van vakken in onderzoeksmethoden en het begeleiden van scripties. De rest van haar tijd besteedt ze aan onderzoek naar ouder-kindrelaties, met bijzondere aandacht voor hoe eigenschappen en ervaringen van ouders en de omgeving waarin zij leven, invloed hebben op hun rol als ouder en de ontwikkeling van hun kinderen.

Via een promotietraject naar TRAILS

Anoek raakte in 2015 betrokken bij TRAILS via haar co-promotor Catharina Hartman. "Er kwam een vacature vrij vanwege het vertrek van een andere onderzoeker en toen ben ik aangenomen als onderzoeker binnen TRAILS-Next.". Inmiddels is ze al weer jaren intensief betrokken bij het project, met een focus op het analyseren van ouder-kindinteracties.

Videobeelden als bron van informatie

Momenteel houdt Anoek zich voornamelijk bezig met het coderen van video-opnames van interacties tussen ouders en hun jonge kinderen. "We analyseren beelden van ouders met hun drie maanden oude baby's, maar ook van peuters die samen met een onderzoeksmedewerker spelletjes doen," vertelt ze. Die beelden bieden een schat aan informatie, maar het analyseren ervan is een arbeidsintensief proces. "Elke seconde van de video wordt real-time gecodeerd. Het kost wel drie tot vier uur om één video van 10 minuten betrouwbaar te coderen. Misschien kan AI daar in de toekomst bij helpen," zegt Anoek, "maar vanwege privacyregels is dat nu nog niet mogelijk."

Mind-mindedness: kijken door de ogen van het kind

Anoek's onderzoek richt zich op een fascinerend aspect van ouderschap: mind-mindedness. Dit is de neiging van ouders om hun kind te zien als een individu met een eigen gedachte- en gevoelswereld. "Ouders die mind-minded zijn, proberen tijdens de interactie met hun kind steeds te bedenken wat hun kind denkt of voelt, en benoemen dat ook. Bijvoorbeeld door te zeggen: 'Je lacht naar die knuffel, vind je die grappig?'".

Er wordt aangenomen dat mind-minded ouders beter in staat zijn om sensitief te reageren op hun kind. En sensitief ouderschap waarin rekening wordt gehouden

met de gevoelens en behoeften van het kind, is volgens eerder onderzoek gunstig voor de ontwikkeling van kinderen. Maar waar komt mind-mindedness vandaan? Waarom is de ene ouder hier gevoeliger voor dan de andere? Dat zijn de vragen die Anoek probeert te beantwoorden.

Stress en de rol van het verleden

Uit voorlopig onderzoek blijkt dat huidige stress een grotere rol speelt in hoe ouders met hun kinderen omgaan dan gebeurtenissen uit het verleden. Maar het onderzoek loopt nog. "TRAILS biedt een unieke kans, omdat we zo'n lange tijdslijn van deelnemers hebben. We willen ook gaan kijken naar verbanden tussen bijvoorbeeld depressieve klachten en mind-mindedness en naar verschillen tussen mannen en vrouwen.". Anoek benadrukt dat het onderzoek zich richt op groepen mensen. "De resultaten zeggen niets over individuele ouders of kinderen. Het gaat om algemene patronen die we proberen te begrijpen."

Nog geen publicatie, maar volop plannen

Publicaties over haar huidige onderzoek zijn er nog niet, want "We zijn nog bezig met het verzamelen van een goede, diverse steekproef", maar de plannen voor vervolgonderzoek liggen al klaar. "Mind-mindedness wordt vaak gemeten aan de hand van taal, maar onze baby's zijn pas drie maanden oud. Ze begrijpen nog geen woorden. Toch zeggen opmerkingen van ouders iets over de latere ontwikkeling van het kind. Dat vind ik fascinerend."

Daarom wil Anoek ook kijken naar non-verbaal gedrag: hoe ouders via gezichtsuitdrukkingen, aanrakingen of toon van hun stem laten zien dat ze begrijpen wat er in hun baby omgaat. Omdat er op meerdere leeftijden video-opnames worden gemaakt, wil ze ook graag onderzoeken hoe ouder-kindinteracties zich ontwikkelen over de tijd.

Op wie was je het laatst trots en waarom?

Afgelopen week was ik trots op al mijn drie kinderen: de oudste scoorde tijdens een hockeywedstrijd, de middelste durfde op te treden met haar dansgroep en de jongste werd zindelijk. En ik was ook trots op mezelf, want ik schoot heel vaak raak tijdens het kleiduivenschietsen!

Toekomstverwachtingen

Toen de deelnemers rond de 19 jaar oud waren, is aan hen en hun ouders gevraagd naar hun toekomstverwachtingen wat betreft het hebben van werk, een relatie, kinderen en bij elkaar in de buurt wonen. Tien jaar later is onderzocht in hoeverre deze verwachtingen zijn uitgekomen..

Kinderen

De resultaten laten zien dat de verwachtingen van deelnemers en hun ouders wat betreft het hebben van kinderen redelijk op één lijn lagen. Hun antwoorden waren lang niet altijd precies gelijk, maar in slechts ongeveer 15% van de gevallen hadden de deelnemers en hun ouders een tegenovergestelde verwachting. Ongeveer één op de vier deelnemers schatte de kans op kinderen over tien jaar als laag of zeer laag in en ongeveer één op de drie als hoog of zeer hoog. Ruim 40% schatte de kans in als fifty-fifty. Ouders waren iets voorzigtiger met hun schattingen: van hen dacht ruim de helft dat de kans fifty-fifty was en ongeveer één op de vijf dat die kans hoog was. Tijdens de meest recente vragenlijstmeting van TRAILS is gevraagd hoeveel kinderen de deelnemers op dat moment hadden. Aan de hand van de antwoorden op die vraag kunnen we zien dat veel van onze deelnemers hun toekomst best goed konden inschatten: van de deelnemers die de kans laag inschatten dat ze tien jaar later een kind zouden hebben, heeft 70% ook daadwerkelijk (nog) geen kinderen en van de deelnemers die die kans als hoog inschatten heeft 65% inmiddels inderdaad een kind. De verwachtingen van de ouders kwamen iets minder vaak uit; in beide gevallen ongeveer 60%.

Wonen

Ruim een derde van de deelnemers dacht in de buurt te blijven wonen toen ze negentien jaar oud waren, ongeveer één op de vijf dacht ver weg te wonen en de rest wist het nog niet. In minder dan 10% van de gevallen hadden de ouders een tegenovergestelde verwachting als hun kinderen. We weten niet waar de ouders inmiddels wonen, maar wel waar de deelnemers wonen en hoe ver dat ongeveer af is van het adres waar ze tijdens de vierde meting woonden. Wat blijkt? Slechts 4% van de deelnemers woont nog in dezelfde straat (waarvan de meeste in hetzelfde huis) als tijdens de vierde meting; er is dus veel verhuisd de afgelopen jaren. Als we kijken waar naartoe de deelnemers verhuisden zien we een verschil tussen deelnemers die tijdens de vierde meting inschatten dat ze nog in de buurt van hun ouderlijk huis zouden wonen en zij die de kans hoog inschatten dat ze ver weg daarvan zouden wonen. Van de deelnemers die dachten dat ze niet ver van hun ouderlijk huis zouden wonen woonde tien jaar later 17% nog in dezelfde buurt (vier cijfers van de postcode hetzelfde), 57% in hetzelfde postcodegebied (eerste twee cijfers van de postcode hetzelfde) en maar liefst 80% nog in dezelfde regio (eerste cijfer van de postcode hetzelfde). Van de deelnemers die dachten inmiddels ver van hun ouderlijk huis te wonen woonde 8% in dezelfde buurt, 40% in hetzelfde postcodegebied en 53% in dezelfde regio. Met andere woorden: de verwachting 'ik blijf in de buurt' kwam vaker uit dan de verwachting 'ik ga ver weg'...

Deelnemers Rémon en Gijs blikken terug op de uitzending van RTVNoord

In januari was Tineke Oldehinkel in de studio van RTVNoord om te vertellen over 25 jaar TRAILS. Eva Hulscher zocht twee TRAILS deelnemers thuis op om na te gaan in hoeverre de toekomstvoorspellingen die zij op 19e deden, uitgekomen zijn. Wij vroegen hen daarna hoe ze dat hebben ervaren.

Rémon

Het was wel even wat onwennig, een camera op je gezicht. Eva was echter erg relaxed en daardoor voel je je snel op je gemak. Het interview ging daardoor erg soepel en moeiteloos. Het was een interessante uitzending over het onderzoek, ook leuk hoe het in beeld is gebracht. Ik denk dat er nog veel meer te vertellen valt over het onderzoek maar daar was de uitzending wellicht te kort voor.

De mensen uit mijn omgeving wilden het allemaal even zien natuurlijk. Ik heb last van mijn hand zoveel handtekeningen heb ik de laatste tijd moeten zetten.... ;) Vervolgens opent het ook de deur om vragen te stellen en te vertellen over het onderzoek. Het valt mij op hoe "bijzonder" mensen dit onderzoek vinden en hoe waardevol ze het vinden dat ik eraan meedoe. Men vond het oprecht interessant om meer te weten over hoe een generatie zich ontwikkelt.

Ik vond het waardevol om hieraan mee te doen, ik denk dat er veel herkenbare elementen in het TRAILS onderzoek zitten voor veel van mijn generatie. De extra publiciteit die het in mijn omgeving kreeg vanwege mijn "tv-optreden" bevestigde dat. Ik denk dan ook dat het waardevol is dat hier meer over gepubliceerd wordt, wellicht meer in de mainstream media.

Gijs

Ik vind het leuk om meegedaan te hebben. Ik heb me iets verkeken op het feit dat de uitzending een groot bereik had. Schijnbaar was er een link via de NOS en kregen sommige mensen zelfs alerts over het item. Zowel op werk als privé was er dus veel aandacht terwijl ik dacht: 'oh joh, leuk, doe ik wel eventjes.' Het contact met Eva was plezierig en we hebben een leuk gesprek gehad. Ook Ebba werkte gelukkig prima mee! Ik vond het een leuke uitzending en een leuk item! Ik heb zelf ook een breder beeld over het TRAILS onderzoek gekregen, waar ik dus al jaren zelf onderdeel van ben. Ook leuk om het verhaal van de andere deelnemer te zien.

Een week lang was ik even een BGer (Bekende Groninger)! Ik kreeg veel leuke reacties. De leukste kwam van een collega: "Ik ben heel blij dat je geen advocaat op de Zuidas bent geworden!". Mijn schoonzus heeft nog een meme van me weten te maken. In het fragment staat soms een shot met vinkje of rood kruisje, dit wordt regelmatig in de familie app gebruikt om aan te geven of men het ergens mee eens is of niet haha! De storm van complimenten en uitdelen van handtekeningen is inmiddels gaan liggen hoor ;-). Leuk dat het nog een vervolg krijgt in de vorm van een magazine.

Ik kijk met plezier op het interview terug! Hoe leuk als over 18 jaar een item met Ebba bij RTV Noord te zien is. Wie weet... Aan haar de keuze natuurlijk of ze als meme door het leven wil gaan ;-).

Uniek

Judith Rosmalen

Judith Rosmalen is hoogleraar psychosomatiek en haar aandachtsgebied betreft aanhoudende lichamelijke klachten in kinderen en jongeren.

Wat deed je in 2000?

In 2000 werkte ik als post-doc op een laboratorium van de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Tegelijkertijd schreef ik aan mijn proefschrift, waarin ik de rol van het hormoonstelsel en het afweersysteem onderzocht bij het ontstaan van diabetes in muizen. In juni van 2000 verdedigde ik mijn proefschrift en ben ik gepromoveerd, maar ik bleef nog even als post-doc en de bedoeling was dat ik een aantal jaren in Boston ging werken. Maar ik zag voordat die baan rond was bij toeval een advertentie in de krant voor een baan in Groningen en zo kwam ik in 2001 in het UMCG terecht. Zonder enige ervaring in de epidemiologie, maar het bleek een hele goede beslissing.

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Met heel veel plezier. Ik heb met hele slimme, leuke en goede collega's samengewerkt aan een geweldige database die mij heel veel mooie onderzoekskansen heeft gegeven. Elke meting opnieuw was er weer de mogelijkheid om nieuwe ideeën voor te stellen. En er waren altijd collega's met goede voorstellen, waar ik veel van leerde en waar ik zelf ook weer geïnspireerd door raakte. Ik kijk ook terug met dankbaarheid, voor de deelnemers die al die jaren aan de metingen hebben deelgenomen. Zonder hen geen TRAILS!

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

TRAILS is zo interessant omdat er zoveel verschillende manieren van meten en kijken in zitten. Er zijn natuurlijk vragenlijsten en interviews voor kinderen, ouders, leerkrachten en partners, maar er worden ook testen gedaan zoals de neuropsychologische taken in T1 en de stresstaken in T3, en er zijn sociale netwerken in kaart gebracht. De vragen en metingen zijn meegegroeid met de deelnemers en het is heel bijzonder dat we nu het TRAILS-Next cohort hebben met de kinderen van de oorspronkelijke TRAILS deelnemers. Voor mij is het meest unieke de vaccinatiestudie, waarin we ouders en kinderen observeren tijdens vaccinaties en waarbij we meegaan naar consultatiebureaus in het hele land. Het is niet alleen voor mij bijzonder maar wereldwijd uniek.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende tijd/jaren mbt TRAILS?

Ik zou heel graag kijken hoe het met de TRAILS-Next kinderen gaat als ze 10-12 jaar zijn, de leeftijd waarop we hun ouders zijn gaan volgen. En dan met name voor wat betreft lichamelijke klachten en hoe ze daarmee omgaan. We kunnen dan heel goed vergelijken of ze op hun ouders leken toen die startten met TRAILS. Hebben kinderen van ouders die als kind veel klachten hadden zelf ook veel klachten, of juist niet? En wat kunnen we daarvan leren, om eventueel klachten te voorkomen? Dat lijkt me heel interessant om te onderzoeken.

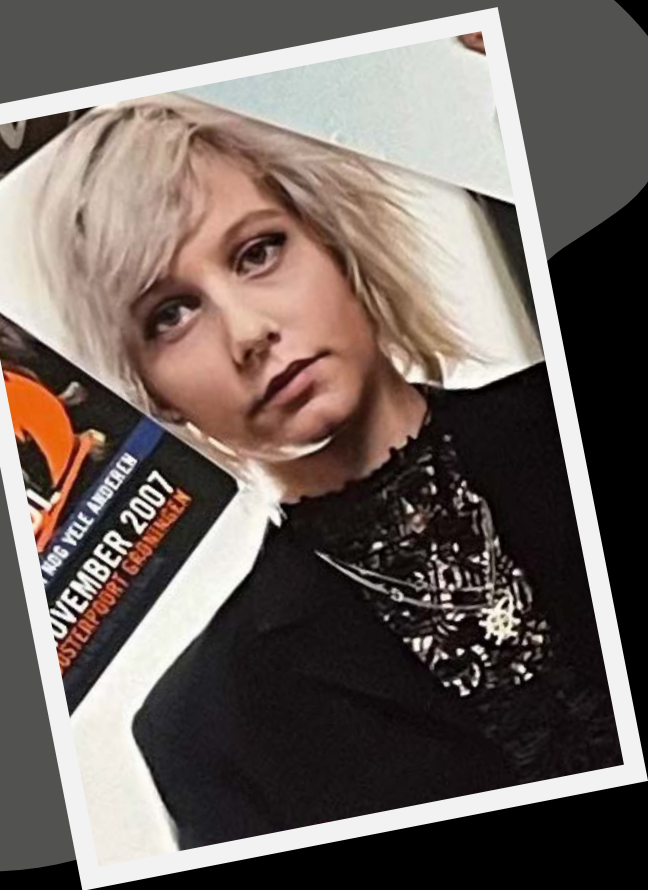
Hoe gaat dit in de praktijk?

Ik heb subsidie gekregen om ouders en kinderen te observeren tijdens vaccinaties. Toen ik het project bedacht, had ik al verwacht dat het een logistieke nachtmerrie zou worden. TRAILS deelnemers wonen immers inmiddels door het hele land en we zijn afhankelijk van afspraken op consultatiebureaus die geen rekening houden met onze agenda. Wat ik niet zag aankomen was de Covid pandemie waardoor meegaan naar het consultatiebureau moeilijk werd en als we wel mee mochten zaten de verplichte mondkapjes soms in de weg. Wat ook onverwacht was, is dat het best lastig is om de hele tijd naar filmpjes van huilende baby's te kijken, vooral als ze klein zijn. Dat gaat toch door merg en been. Maar het is gelukt: na 146 verschillende consultatiebureaus te hebben bezocht, is onlangs de 1000e vaccinatie vastgelegd!

Als je kon tijdreizen, naar welke periode zou je dan gaan en waarom?

Naar de toekomst! Ik ben heel benieuwd hoe het leven van de TRAILS-Next deelnemers verder verloopt en welke invloed dat heeft op hun gezondheid. Ik volg hun ouders al sinds 2001, vanaf hun kindertijd tot nu ze zelf ouders zijn geworden. Ik zou heel graag nog een generatie daaraan vast knopen en de TRAILS-Next kinderen volgen tot ze volwassen zijn en misschien zelf kinderen krijgen. Ik hoop daar nog zoveel mogelijk van te kunnen volgen.

Deelnemer José Kistenkas stond in het magazine van 2014 op de cover en 'in the spotlight'. Hoe gaat het nu met haar?

Ik hoopte toen nog aangenomen te worden bij de Rockacademie in Tilburg, maar ik ben uiteindelijk naar de Pop Academy aan de ArtEZ, Hogeschool voor de Kunsten in Enschede gegaan, wat voor mij een goede keuze bleek. Ik speelde in die tijd vooral rockmuziek; inmiddels ben ik wel iets breder georiënteerd maar de rock kant is zeker nog wel mijn kant.

Ik werk tegenwoordig als zzp'er, wat mij veel vrijheid geeft om alles te doen wat ik leuk vind. Ik werk nog steeds in de muziekindustrie en ook als muzikant, maar het spelen in bands is wel iets minder geworden. Ik geef o.a. muziekles, workshops en ben daarnaast ook songwriter en tekstschrijver. Ik ben inmiddels verhuisd naar een andere stad, waar ik samenwoon met mijn vriend en onze katjes. Ik heb geen kinderen en weet ook niet of dat ooit gaat gebeuren want ik vind mijn leven zonder kinderen eigenlijk heel erg leuk. In de toekomst zou ik graag een huis willen kopen, maar met de huizenmarkt van tegenwoordig valt dat niet mee. Misschien moet ik dus eerst maar kijken naar een camperbus om lekker mee te gaan reizen.

Gebeuren dingen met een reden?

Als katholiek geloof ik dat de wereld in de handen ligt van een liefdevolle God die ons met een doel heeft geschapen. Zelfs als het leven chaotisch voelt, suggereert geloof dat er een goddelijke draad doorheen loopt. De bijbel spreekt van God die "alle dingen ten goede keert voor wie Hem liefhebben". Dit betekent niet dat elk gebeuren is gepland, maar dat God goed kan brengen uit elke situatie, zoals groei uit pijn of schoonheid in onverwachte momenten.

Met de tijd meegaan Zacharias

Zacharias werkt sinds ruim een half jaar als secretaresse voor TRAILS. Hiervoor werkte hij in de ondernemers- en saleswereld.

Hoe ben je als secretaresse bij TRAILS terecht gekomen?

Ik ben bij TRAILS terecht gekomen via een vacature bij het poolbureau van het UMCG. Er werd een secretaresse voor TRAILS gevraagd en hoewel ik eerst dacht dat het een functie voor een vrouw was, bleek na een eerste gesprek dat ze het gezien mijn administratieve werkervaring in de ondernemers- en saleswereld wel met mij wilden proberen. Dat beviel kennelijk goed, want na drie maanden kreeg ik een jaarcontract. Inmiddels werk ik nu ruim een half jaar voor TRAILS. In de handtekening onder mijn mailtjes heb ik het woord secretaresse vervangen door secretariaat medewerker om verwarring te voorkomen.

Waarom was je op zoek naar een vacature?

Mijn partner en ik zijn bezig met het opzetten van een eigen bedrijf in het zeer gedetailleerd schoonmaken van auto's bij klanten thuis. Ik wilde graag een schoonmaakbedrijf en zij heeft een voorliefde voor auto's, dus dat hebben we gecombineerd. Voor nu wilden we allebei een vaste baan van 24 uur voor ernaast, maar het is uiteindelijk de bedoeling dat we beiden volledig in ons eigen bedrijf werken.

Wat zijn je taken bij TRAILS?

Ik ondersteun twee onderzoekers (waaronder de hoofdonderzoeker van TRAILS) bij het beheren van hun agenda's, het notuleren van vergaderingen en het bijhouden, verwerken en archiveren van publicatieplannen voor TRAILS. Daarnaast beheer ik de website en ook de sinds kort opgestarte LinkedIn pagina van TRAILS. De LinkedIn pagina is in de plaats gekomen van Facebook, Instagram en Twitter/X en hier kan ik een heleboel creativiteit in kwijt.

Je doet van alles met behulp van AI. Waarom doe je dat?

Ik vind dat je met de tijd mee moet gaan en ben erg geïnteresseerd in nieuwe technieken en mogelijkheden, dus als iets mij tijd kan besparen, maak ik daar graag gebruik van. Zo helpt AI mij met het notuleren van vergaderingen, maar op die manier boek ik ook vlieg- en treintickets voor onderzoekers, dat scheelt mij enorm veel tijd en uitzoekwerk. Ik maak ook veel gebruik van AI voor privédingen, zoals het volgen van een zelfstudie.

Wat vind je vooral leuk aan je werk bij TRAILS?

Ik vind vooral de vrijheid heel fijn! In mijn vorige werk had ik altijd te maken met harde deadlines en mensen die over je schouder meekijken, maar hier ervaar ik ondanks de verantwoordelijkheden toch veel vrijheid. Ik kan mijn eigen tijd en werkzaamheden indelen en ook een dag vanuit huis werken. Daarnaast is het werk afwisselend en interessant, en heb ik veel leuke collega's!

Poppeninterview

Maria Wiertsema

Maria Wiertsema, docent en onderzoeker Pedagogische Wetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen, houdt zich o.a. bezig met poppeninterviews. Tijdens twee verschillende huisbezoeken wordt het poppeninterview afgenomen door twee handpoppen in de vorm van beren met de namen Iggy en Ziggy. Ze hebben geen uitgesproken uiterlijk, geen heel bekende naam en geen voorkeuren die je als kind per se leuk moet vinden. En toch zorgen deze handpoppen ervoor dat jonge kinderen hun wereld een beetje kunnen uitleggen.

Van scriptie tot promotie en verder

Maria's betrokkenheid bij TRAILS begon tijdens haar master 'Youth, Society and Policy'. Daar leerde ze hoogleraar Tina Kretschmer kennen, die later ook haar begeleider werd tijdens haar promotieonderzoek. "Tina had in Engeland kennism gemaakt met het zogenaamde Berkeley Puppet Interview en wilde dit ook gebruiken in TRAILS-Next, het vervolgonderzoek van TRAILS waarin de kinderen van de deelnemers worden gevolgd," vertelt Maria. Zij kreeg de taak om het poppeninterview op te zetten en af te stemmen op de Nederlandse context. Inmiddels geeft ze ook training aan nieuwe medewerkers die met Iggy en Ziggy aan de slag gaan.

Opzet van het poppeninterview

Het Berkeley Puppet Interview is een speelse, maar gestructureerde interviewvorm, bedoeld voor kinderen tussen de 4,5 en 8 jaar. Met behulp van twee identieke handpoppen worden kinderen vragen gesteld over hun gevoelens, gedrag en sociale ervaringen. "De poppen zeggen om de beurt iets, bijvoorbeeld: 'Ik houd van patat' en 'Ik houd niet van patat, en jij?' waarna het kind mag reageren. Zo ontstaat een gesprek waarin het kind kan vertellen hoe het dingen beleeft, zonder het idee dat het beoordeeld wordt."

Belangrijk is dat de beren volkomen neutraal zijn, zodat kinderen zich niet ongemerkt aanpassen aan een 'favoriete beer'. Daarom zijn Iggy en Ziggy genderneutraal, gelijk in uiterlijk en afwisselend positief en negatief in hun voorkeuren.

De onderwerpen gaan verder dan patat en buitenspelen. "We vragen ook naar vriendschappen, schoolervaringen en de relatie met ouders," legt Maria uit. "Bijvoorbeeld: Vertel je het aan je ouders als iemand je pijn heeft gedaan?" of: als jij iemand pijn hebt gedaan?"

Coderen: een precies en tijdrovend werk

Na het afnemen van het interview begint het onderzoekswerk: het coderen van de videobeelden. "We scoren elk antwoord op een schaal van 1 tot 7, waarbij 4 neutraal is," legt Maria uit. "We kijken niet alleen naar hoe positief of negatief een antwoord is, maar ook hoe krachtig een kind iets zegt."

Met 49 vragen per interview en 20 tot 25 minuten per opgenomen video is het coderen van één interview intensief. Inmiddels heeft Maria bijna 200 video-opnamen van 4,5-jarige kinderen geanalyseerd.

Wat kinderen zelf vertellen

Maria onderzoekt in hoeverre jonge kinderen betrouwbaar kunnen vertellen over zichzelf. "We vergelijken hun antwoorden met informatie van ouders en leerkrachten. Denken kinderen dat ze goed zijn in het delen van speelgoed? Vinden hun ouders dat ook? En hun leerkrachten?". Het poppeninterview wordt op twee meetmomenten afgenomen: op 4,5 en op 6,5-jarige leeftijd. "Ik wil ook graag onderzoeken wat de verschillen zijn tussen die leeftijden. Kunnen de oudere kinderen beter reflecteren? Zijn ze eerlijker? Of misschien voorzichtiger?". Bij de iets oudere leeftijdsgroep ziet Maria dat ze zichzelf al genuanceerder kunnen beschrijven. "Ik ben benieuwd of we bij jongere kinderen de vragen anders moeten analyseren."

Poppeninterviews tijdens corona

Een bijzonder hoofdstuk in het onderzoek vormde de coronaperiode. "In die tijd heb ik de poppeninterviews online afgenomen," vertelt Maria. "Soms zaten kinderen bij hun ouders op schoot, of keken ze naar hun ouders voordat ze antwoordden. Die setting was natuurlijk anders en dat beïnvloedde waarschijnlijk ook de manier waarop kinderen reageerden.". Daarom wil Maria ook deze verschillen onderzoeken: geven kinderen andere antwoorden online dan in een face to face setting?

De kracht van generaties

Wat Maria vooral fascineert, is het idee dat sociale ervaringen mogelijk worden doorgegeven van ouder op kind. "Wat gebeurt er als een ouder vroeger is gepest? Zien we dat terug in de sociale ervaringen van hun kind?". Dankzij de rijke gegevens van TRAILS, inclusief genetisch materiaal, liggen er volop kansen om zulke verbanden te onderzoeken.

"Eén van de mooie dingen aan TRAILS-Next is dat we informatie verzamelen vanuit drie perspectieven: van de ouder, van het kind en van de leerkracht. Daarmee kunnen we een genuanceerd beeld vormen van hoe het met een kind gaat – én hoe dat samenhangt met het leven van hun ouders."

Publicatie

De eerste wetenschappelijke publicatie op basis van het poppeninterview is in voorbereiding. Maar het onderzoek is nog in volle gang. Sinds 2020 zijn heel veel kinderen geboren en zij hebben nu precies op de leeftijd waarop het poppeninterview wordt afgenomen.

"Er komen dus nog heel veel nieuwe gegevens binnen," zegt Maria enthousiast.

Wat is je favoriete gerecht?

Ik ben echt fan van Aziatisch eten. Je mag me wakker maken voor een Bánh Xèo (Vietnamese pannenkoek) of een goede kom Ramen, het liefst met tofu, ei en paddenstoelen.

Welk doel stel jij jezelf voor de rest van het jaar?

Eigenlijk zijn het twee doelen: het bijdragen aan het levendig en toekomstbestendig houden van het TRAILS project en het doen van betekenisvol onderzoek voor de ggz.

Goed georganiseerd Sanne Booij

Sanne Booij is senior onderzoeker en wetenschappelijk coördinator TRAILS. Haar aandachtsgebied is geestelijke gezondheidszorg en breed herstel van psychische problemen.

Wat deed je in 2000?

Het grootste deel van mijn vaders familie, waaronder mijn (inmiddels overleden) oma, woont in Canada. In dit jaar bezochten we mijn familie voor het eerst sinds 8 jaar weer. Dat was een heel bijzondere reis. Ook ging ik voor het eerst afdansen met stijldansen, dat markeerde het begin van mijn passie voor dansen! Ik heb daarna nog jaren recreatief en competitief gedanst, waaronder stijldansen en salsa. Inmiddels doe ik voor de lol aan streetdance en support ik mijn oudste dochter bij haar streetdance wedstrijden.

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Ik heb maar een klein deel van deze periode meegemaakt, maar alsnog kijk ik terug met een gevoel van trots. Het is zo bijzonder en knap dat deze studie al jarenlang goed georganiseerd loopt. Hoewel ik formeel nog maar 1,5 jaar voor TRAILS werk, heb ik tijdens mijn studentenperiode (2010-2011) ook meegedraaid in de dataverzameling bij TRAILS (cohort 1993-1995). Ik herinner me vooral het fijne vaste team van medewerkers. Sommige van hen werken er nu nog!

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

Zoals ik hierboven ook al schreef, vind ik vooral de organisatie en de enorme, jarenlange toewijding van een aantal medewerkers heel bijzonder. Dat maakt denk ik ook dat TRAILS nog steeds 'alive and kicking' is.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende tijd/jaren mbt TRAILS?

Met name het stellen van relevante vragen voor de hedendaagse ggz en daar een antwoord op vinden met behulp van TRAILS, daar wil ik mee verder de komende tijd. TRAILS biedt net een ander perspectief dan de meeste andere onderzoeken, omdat het zowel gegevens heeft van mensen die wel en niet gebruik maken van mentale gezondheidszorg, alsook gegevens van mensen voor en na hun behandeltraject. Deze gegevens zijn vaak bij andere onderzoeken niet beschikbaar.

Waar raakt voor jou de kliniek aan de wetenschap?

Naast mijn werk voor het UMCG werk ik ook bij Lentis. Bij Lentis werk ik als onderzoeker mee aan praktijkgericht onderzoek. Daarnaast denk ik actief mee over het afdelingsbeleid en over innovaties binnen onze zorg.

Momenteel ben ik, met behulp van TRAILS data, een studie aan het opzetten naar het herstel van mensen ná hun behandeltraject. Daarbij kijk ik niet alleen naar klinisch herstel, maar ook naar maatschappelijk herstel (zoals werk, studie, sociale relaties) en persoonlijk herstel (zoals eigen regie, tevredenheid). Mijn hypothese is dat mensen die bij ontslag uit zorg wél klinisch hersteld zijn, maar nog onvoldoende persoonlijk of maatschappelijk, een verhoogd risico lopen op terugval. Als dit wordt bevestigd, zou dit belangrijke implicaties kunnen hebben voor de inrichting van de zorg, in het bijzonder voor de afronding van zorgtrajecten.

Ontwerper Margreet Kievit

Als ontwerper ben ik inmiddels 25 jaar actief bij TRAILS en nog steeds ben ik enthousiast over mijn werk. Als zzp'er heb ik de kans om mijn creativiteit te combineren met vaste projecten, zoals TRAILS. Dit langlopende onderzoek biedt inzicht in de psychische, sociale en lichamelijke ontwikkeling van jongeren. Het is fascinerend om te zien hoe meer dan 2500 deelnemers, die al sinds hun tiende of elfde jaar worden gevolgd, zich ontwikkelen. Alle deelnemers zijn inmiddels de dertig gepasseerd en doen nu ook vaak met hun eigen kinderen mee aan het onderzoek. Ik ben de afgelopen 25 jaar meegegroeid met het onderzoek.

Voor TRAILS ontwerp ik magazines, flyers, folders en posters. Ook ben ik verantwoordelijk voor het ontwerp van de website, illustraties en de meeste foto's, waarvoor ik samenwerk met fotograaf Reyer Boxem. Zijn beelden geven de onderzoeken echt een gezicht en maken de verhalen levendiger. Ook werk ik vaak samen met andere ontwerpers en illustratoren. 25 jaar geleden begon ik met het maken TRAILS logo.

Samenwerken is belangrijk in mijn werk. Ik heb ook veel samengewerkt met Aukelien en Marjan van TRAILS, die zich bezighouden met de redactie van het magazine. Het is altijd prettig om ideeën uit te wisselen en elkaar te helpen de boodschap van TRAILS helder te communiceren.

Wat ik het leukst vind aan mijn rol bij TRAILS is dat ik elke keer weer nieuwe manieren vind om informatie te presenteren. Of het nu om interactieve onderdelen op de website gaat of het maken van video's, ik ben altijd op zoek naar manieren om betrokkenheid te vergroten en een frisse kijk op de onderwerpen te houden. Het is fantastisch om deel uit te maken van zo'n waardevol project dat niet alleen de individualiteit van de deelnemers in kaart brengt, maar ook een breed scala aan sociale thema's.

Wat doe je op zaterdag?

Sporten, voetbal kijken met en bij mijn jongens, en lekker eten!

40

41

Sporten, voetbal kijken met en bij mijn jongens, en lekker eten!

TRAILS GLOBAL

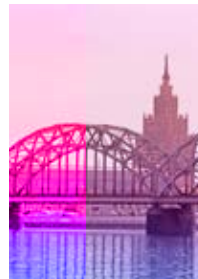
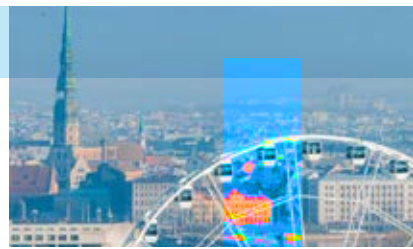
Ons leven in Letland Meander

Ik woon sinds 2019 samen met mijn partner, Thomas, in Riga, de hoofdstad van Letland. Sinds begin dit jaar is ons gezin uitgebreid met de geboorte van ons dochtertje, Gaia. Wonen in Letland stond niet echt op onze 'bucketlist'; we zijn hier per toeval terechtgekomen vanwege ons werk. Mijn partner en ik werken beiden als piloot. Begin 2019 werkten we bij een luchtvaartmaatschappij uit Groot-Brittannië en woonden we in de buurt van het vliegveld bij München. Het wonen beviel daar goed, maar helaas ging het bedrijf medio februari plotseling failliet. We gingen toen snel op zoek naar een andere baan en zodoende kwamen we terecht bij airBaltic in Riga. Eigenlijk zouden we begin april op vakantie gaan, maar in plaats daarvan verhuisden we naar Letland om aan onze nieuwe baan te beginnen.

Een groot pluspunt van wonen in Letland is het ouderschapsverlof. Ikzelf heb verlof tot het einde van het jaar en dus alle tijd voor Gaia – dat is erg fijn. Thomas is momenteel wel aan het werk, maar heeft ook recht op een paar maanden verlof. Het leven hier is daarmee natuurlijk wel ineens anders dan voorheen.

Waar we wat minder aan wennen is de Letse cultuur. Nederlanders zijn vaak vrij direct en open over hun mening, en in Zuid-Duitsland waren mensen vaak in voor een praatje. Over het algemeen zijn de mensen in Letland een stuk introverter, dus het maken van connecties kan soms een uitdaging zijn. Gelukkig hebben we wel een grote sociale groep om ons heen, maar dat zijn vooral andere expats.

Terug naar Nederland willen we niet per se, maar we denken er wel over om in de toekomst ergens anders te gaan wonen. Misschien terug naar Duitsland – dat is ons altijd goed bevallen. Deze zomer gaan we vier maanden werken en wonen in Duitsland, daar hebben we erg veel zin in.

Ons leven in Finland Arian

Ik woon inmiddels vier jaar in Finland. Wanneer ik precies ben verhuisd weet ik eerlijk gezegd niet meer. Het is nooit een bewuste keuze geweest, geen groots plan of moment van besluit. Het is gewoon geleidelijk gegaan. Nederland voelde voor mij nooit echt als thuis. De constante drukte, de wirwar aan regels, het gevoel dat ik buiten het systeem viel – het paste me niet. Tijdens vakanties in Noord-Europa begon ik me daar steeds meer thuis te voelen. Ik bleef er langer hangen, vond rust, vrijheid en de liefde. En toen bleek dat we een kind verwachtten, was het eigenlijk simpel: ik ben gewoon niet meer teruggegaan naar Nederland.

Finland voelt anders. Het is een overzichtelijk en rustig land. Als je vijf minuten te laat bent, kijkt niemand daar vreemd van op. De mensen laten elkaar in hun waarde en een beetje anders zijn valt hier niet op. Het leven is kleinschaliger en minder gejaagd.

Mijn leven hier is sterk verbonden met de seizoenen. In de winter jaag ik; in de zomer ben ik vooral rondom het huis bezig. Houthakken, groente verbouwen, onderhoud doen aan het huis, er is altijd wel iets dat aandacht vraagt. Net als veel andere mannen in Finland neem ik ook deel aan militaire oefeningen. Met Rusland als buurland en een actieve dienstplicht is er hier een systeem dat burgers paraat houdt, mocht het ooit nodig zijn.

Natuurlijk heeft ook dit land zijn keerzijden. De Finse cultuur draait om ruimte geven, maar dat betekent soms ook dat je ver moet zoeken naar een helpende hand. En de traagheid van officiële instanties... Als je dacht dat Nederlandse bureaucratie stroperig is, bereid je dan maar voor.

Ondertussen is ons tweede kind op komst en, hoewel de Finse taal me nog steeds behoorlijk wat hoofdbreken bezorgt, heb ik mijn plek hier gevonden.

Kleuterpijnen

Sterre van der Ziel

Sterre heeft geneeskunde gestudeerd en haar wetenschappelijke stage in het UMCG gedaan. Na haar studie is ze gestart met haar promotieonderzoek bij TRAILS-Next. Ze hoopt haar proefschrift eind dit jaar af te ronden.

Hoe ben je bij TRAILS betrokken geraakt?

Toen ik in de laatste fase van mijn studie geneeskunde zat, wist ik al dat ik graag onderzoek wilde doen. Onderzoek in de richting van kinderen en hun omgeving, en dan met name op sociaal gebied, sprak mij erg aan. Ik kwam in contact met Judith Rosmalen, die onderzoek doet naar lichamelijke klachten en een project over lichamelijke klachten bij jonge kinderen wilde opzetten. Zij wilde een aantal extra vragen toevoegen aan het poppeninterview (zie ook het interview met Maria Wiertsema in dit magazine) en zocht iemand die kon uitzoeken hoe je deze vragen het beste kon stellen aan kleuters. Want kun je wel met kleuters praten over lichamelijke klachten? En zo ja, wat vertellen ze daar dan over?

Als afstudeerstage heb ik op een basisschool 30 kleuters geïnterviewd aan de hand van een prentenboekje. Op basis van die gesprekken heb ik gekeken hoe kinderen praten over lichamelijke klachten. Hieruit bleek dat kinderen hier prima over kunnen praten en er kwamen interessante verschillen naar voren tussen kinderen. Belangrijk is wel om de juiste gesprekstechnieken toe te passen. Het resultaat van deze stage was dat we vijf nieuwe vragen voor het poppeninterview en zes bijpassende vragen voor de leerkrachten van de kinderen hebben geformuleerd, die nu binnen TRAILS-Next gebruikt worden.

Na mijn afstudeerstage ben ik bij TRAILS-Next met mijn promotieonderzoek gestart.

Wat is het doel van je promotieonderzoek?

Onderzoekers gaan ervan uit dat mensen in hun jeugd, onder invloed van biologische, psychologische en vooral sociale factoren, leren hoe ze met lichamelijke klachten omgaan. Er zijn grote verschillen in hoe mensen dat leren en we denken dat dit verschil invloed heeft op hoe ouders omgaan met lichamelijke klachten van hun kind. Houd je je kind bijvoorbeeld thuis bij klachten of stuur je hem of haar toch naar school? We proberen te begrijpen hoe sociale invloeden, zoals het gedrag van ouders, de latere omgang met klachten beïnvloeden. Daarbij nemen we ook factoren zoals het temperament van ouders en kinderen mee.

Ik richt me vooral op lichamelijke klachten bij kleuters. Met verschillende onderzoekstechnieken, zoals bijvoorbeeld het poppeninterview, probeer ik uit te zoeken hoe zij lichamelijke klachten ervaren en erop reageren. Het is belangrijk om ook anderen, zoals ouders en leerkrachten, te bevragen om een zo goed mogelijk

beeld te krijgen van de samenhang tussen wat kinderen, leerkrachten en ouders zeggen over de lichamelijke klachten van een kind. We willen nagaan of leerkrachten dezelfde signalen herkennen als die de kleuters zelf benoemen en of de visie van ouders aansluit bij wat hun kinderen ervaren. Als er grote verschillen zijn tussen deze personen, benadrukt dat het belang van het verzamelen van informatie bij meerdere bronnen (informanten) om een volledig beeld te krijgen van de klachten van het kind.

Waar haal je de informatie voor je promotieonderzoek vandaan?

Mijn promotieonderzoek richt zich vooral op kinderen in de kleuterleeftijd en bestaat uit verschillende onderdelen, zoals de interviews met kleuters, het poppeninterview, het interview met de moeder, vragen aan de leerkracht, de vaccinatiemomenten bij kleuters en ook andere bronnen zoals prentenboeken over lichamelijke klachten uit de bibliotheek.

Kun je ons wat meer vertellen over de vaccinatiestudie?

In de vaccinatiestudie filmen we het vaccinatiemoment bij kinderen op het consultatiebureau, op verschillende leeftijden. Zo kunnen we zien hoe ouder en kind reageren op iets wat pijn doet en hoe ze verschillen in hun reacties. Naast de observaties van baby's zijn er in totaal nu 136 vaccinatiemomenten van kleuters vastgelegd. Ik analyseer deze video's. Mogelijk komen er nog meer video's bij, maar het RIVM heeft het vaccinatieschema veranderd, waardoor er nu niet meer vlak voor de leeftijd van 4 jaar gevaccineerd wordt.

Naast het filmen van de vaccinaties worden ook vragen aan ouders gesteld voor en na de vaccinatie, over bijvoorbeeld bijwerkingen en of ze nog informatie hebben opgezocht of paracetamol hebben gegeven. Deelnemers die niet aan het filmen mee kunnen of willen doen kunnen zo toch bijdragen aan het onderzoek.

Welke toekomstplannen voor onderzoek hebben jullie nog?

Van het door onszelf ontwikkelde boekje om met kinderen over lichamelijke klachten te praten willen we een vernieuwde versie maken dat nog beter aansluit bij de kinderen. We hebben dit boekje getest in een aparte studie, waarbij we het voorlezen aan kleuters. De kleuters gaven verrassend veel feedback! Bijvoorbeeld dat het raar is dat één van de hondjes in het verhaal een bloedende knie krijgt terwijl het op gras speelt – dat

Doe je iets om fit te worden/blijven en zo ja, wat?

Ik heb begin januari zelf een kindje gekregen, dus volg ik nu een bootcampklasje met andere pas bevallen moeders, maar normaal gesproken ben ik elke zaterdag te vinden op het voetbalveld als rechtsback..

vonden ze niet realistisch. Voor de volgende versie willen we samenwerken met iemand die gespecialiseerd is in kinderboeken, om het verhaal nog sterker te maken. De bedoeling is om het vernieuwde boekje later bijvoorbeeld op consultatiebureaus te kunnen uitdelen. In het boekje staat ook een korte uitleg voor ouders van wat we uit ons onderzoek geleerd hebben. Verder willen we de dataset nog verder uitbreiden. Met meer gegevens kunnen we beter begrijpen hoe mensen zich in de loop van de tijd ontwikkelen. We hebben al heel veel informatie van eerdere meetmomenten en daarmee kunnen we echt gaan kijken naar hoe iemand zich ontwikkelt over de jaren heen. Welke verschillen zien we tussen mensen? En wat zou daar de oorzaak van kunnen zijn? Daarvoor moet veel videomateriaal gecodeerd worden en dat kost tijd.

Wat zijn de toepassingen?

We willen ouders ondersteunen met praktische tips. Iedereen wil het beste voor zijn kind, maar hoe doe je dat precies? Die inzichten kunnen we delen met zorgverleners of via toegankelijke media zoals oudertijdschriften of voorleesboekjes voor kinderen. Een algemener doel is om patronen te herkennen in hoe kinderen en ouders omgaan met spanning en klachten. Wat maakt dat sommige kinderen bijvoorbeeld prikangst ontwikkelen of veel schoolverzuim hebben vanwege klachten? Als we dat beter begrijpen, kunnen we preventief handelen en voorkomen dat kinderen zorg gaan mijden of langdurig thuis komen te zitten. Uiteindelijk willen we bijdragen aan gezondere, gelukkigere kinderen – en daarmee ook aan minder druk op de zorg op de lange termijn.

De deelnemers
aan het TRAILS
onderzoek blijken
bijzonder trouw

Welk liedje blijft altijd in jouw hoofd hangen?

Dat varieert een beetje. Ik zing in een koor waarin we jazzy/pop nummers brengen en heb er altijd wel één in mijn hoofd. We werken nu aan een project met liedjes waarin kleuren een prominente rol spelen, zoals painted black, true colours, fine brown frame, multicolor.

Omgeving Gonneke Stevens

Gonneke Stevens is hoogleraar Jongerenwelzijn bij Interdisciplinaire Sociale Wetenschap aan de Universiteit Utrecht. Zij onderzoekt (veranderingen in) de mentale gezondheid van de jeugd.

Wat deed je in 2000?

In januari 2000 rondde ik mijn universitaire opleiding Algemene Sociale Wetenschappen aan de Universiteit Utrecht af, waarna ik in maart 2000 mijn promotieonderzoek startte naar de mentale gezondheid van jongeren met een migratieachtergrond (specifiek jongeren met een Marokkaanse achtergrond) aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Sinds 2020 ben ik betrokken bij TRAILS. Wilma Vollebergh ging op dat moment met pensioen en vroeg me om haar plek in te nemen in het TRAILS Management Team. Daar heb ik uiteraard geen moment over getwijfeld (zie mijn antwoord op de volgende vraag !

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

TRAILS is een indrukwekkend onderzoek, omdat dezelfde personen (en hun ouders, partners en kinderen) al bijna 25 jaar worden gevolgd. De deelnemers aan het TRAILS onderzoek blijken bijzonder trouw: een aanzienlijk deel van de deelnemers in 2001, leverde in 2023 nog steeds een bijdrage aan het onderzoek. Dat is echt uniek! De eerste metingen vonden bovendien plaats in een periode in het leven waarin er veel fysieke, sociale en emotionele veranderingen plaatsvinden, die bepalend zijn voor het functioneren in het verdere leven. Met de gegevens van TRAILS kunnen we daarom heel veel verschillende onderzoeksvragen beantwoorden over onder andere de mentale en sociale ontwikkeling van de vroege adolescentie tot de volwassenheid. Wat ik daarnaast bijzonder vind, is de fijne samenwerking tussen onderzoekers binnen TRAILS. Gezamenlijk proberen we zoveel mogelijk onderzoeksvragen te beantwoorden, die niet alleen wetenschappelijk, maar ook praktisch relevant zijn.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende jaren met TRAILS?

In mijn onderzoek probeer ik zicht te krijgen op de invloed van verschillende contexten waarin jongeren opgroeien op hun mentale gezondheid. Samen met mijn collega's kijken we bijvoorbeeld naar het belang van kenmerken van gezinnen (zoals hun sociaaleconomische positie) en de buurt voor de mentale gezondheid van jongeren en jongvolwassenen. Daarnaast werken we aan onderzoek over de invloed van sociale media op de mentale gezondheid en over de overlap van symptomen in mentale problemen.

Ook al is Gonneke al jaren onderdeel van TRAILS en het TRAILS managementteam, ze is nog steeds “the new kind on the block”.

Hoe was het voor jou om je bij door de wol geverfde vooral in Groningen werkende groep te voegen? En merk je cultuurverschillen tussen de andere groepen van wetenschappers met wie je werkt en de TRAILS groep?

TRAILS bestaat 25 jaar en ik ben er pas 5 jaar bij, dus in die zin klopt het wel dat ik ‘the new kid on the block’ ben. TRAILS voelt voor mij nog steeds een beetje als een cadeautje dat ik gekregen heb. En blijkbaar zie ik er nog heel goed uit voor mijn leeftijd ☺. Zoals ik in mijn andere antwoorden al aangaf, ervaar ik de samenwerking binnen TRAILS als heel prettig. Ik ben heel hartelijk verwelkomd, de fantastische data worden op een ruimhartige manier gedeeld en ik leer veel van alle kennis van het TRAILS team. Mijn ervaringen in andere projecten zijn gelukkig vergelijkbaar, want voor mij is dit soort collegialiteit van groot belang voor mijn werkplezier!

De volgende meting

Tina Kretschmer

Tina Kretschmer heeft in 2023 een ERC-subsidie binnengehaald. ERC staat voor European Research Council, oftewel Europese Onderzoeksraad. Met deze subsidie wordt onder andere de volgende reguliere meting van TRAILS uitgevoerd. Wij vroegen Tina naar de achtergrond en inhoud van deze meting.

Loopbaan

Tina studeerde pedagogische wetenschappen, sociologie, en psychologie aan de Freie Universität in Berlijn en promoveerde als ontwikkelingspsycholoog aan de Universiteit van Sussex, Engeland. Daarna deed zij aan het Institute of Psychiatry, King's College Londen onderzoek bij een langlopende studie naar onder andere pesten en sociale relaties. Daar gebruikten ze in die studie geen optimale maten voor. Tina wist dat bij TRAILS wel goede maten werden gebruikt. In 2011 kwam er een vacature voor een postdoc-positie bij TRAILS en tot haar grote blijdschap werd ze hiervoor aangenomen. Vanaf 2017 haalde ze haar eigen subsidies binnen, waardoor ze meer zelf kon bepalen wat ze wilde onderzoeken. Dat begon met een ERC Starting Grant om de intergenerationele overdracht van sociale ontwikkeling te bestuderen en daar kwam in 2023 een ERC Consolidator Grant bij om de sociale ontwikkeling in de volwassenheid, met name met betrekking tot ouderschap te onderzoeken. Sinds het voorjaar van 2025 is ze begonnen als professor Ontwikkelings- en Pedagogische Psychologie in Erlangen, Duitsland.

Interessegebied

Iedereen is anders in sociaal gedrag en sociale vaardigheden. Mensen verschillen sterk in hoe ze met andere mensen omgaan. Sommige mensen vinden het bijvoorbeeld leuk om in het middelpunt van de belangstelling te staan en hebben hechte, ondersteunende relaties met vrienden en familie. Anderen voelen zich juist buitengesloten op school of op het werk, zijn eenzaam of vinden het lastig om conflicten met anderen op te lossen. Tina is altijd gefascineerd geweest door de oorsprong van deze verschillen en kijkt hier graag breed naar. Daarom onderzoekt ze welke invloed onze genen en de ervaringen van onze ouders hebben op de sociale verschillen tussen mensen.

Aanleiding voor de subsidieaanvraag

Ergens in 2021 had Tina een gesprek met een vriend die vader is (Tina heeft zelf geen kinderen) over empathie, een onderdeel van sociale ontwikkeling. Deze vriend beweerde dat mensen met kinderen empathischer zijn dan mensen zonder kinderen, omdat de eerstgenoemde groep zich moet wegcijferen voor de kinderen. Toen Tina daar wat langer over nadacht, vond ze dat dat eigenlijk niet klopte: in haar ogen zijn het vooral de mensen zonder kinderen die klaarstaan voor een ander en kun je daarom niet zonder meer beweren dat mensen zonder kinderen geen empathie hebben. Ze dook de literatuur in, maar vond weinig over dit onderwerp: er was veel literatuur over de sociale ontwikkeling in de kindertijd, in de adolescentie en tijdens het daten, maar daarna hield het op. Het leek Tina onzin dat de sociale ontwikkeling stopt op 21-jarige leeftijd, want ouderschap is een sociale rol die niet vergelijkbaar is met wat er daarvoor was. Daarom wil ze graag uitzoeken of de sociale ontwikkeling van een persoon beïnvloed wordt door ouderschap. Heeft de overgang naar ouderschap gevolgen voor de empathie? Of is het eerder zo dat mensen die empathischer zijn vaker kinderen krijgen? TRAILS biedt een uitgelezen mogelijkheid om dat te onderzoeken.

Inhoud van de nieuwe meting

De volgende meting zal bestaan uit een online vragenlijst met verschillende onderdelen. Naast de standaard onderdelen waarmee we volgen hoe het met de deelnemers gaat zal het veel over sociale onderwerpen gaan.

Toekomst

Tina wil nog heel graag een meting toevoegen aan TRAILS-Next, op de leeftijd dat de kinderen van de TRAILS deelnemers ongeveer 11 jaar oud zijn, omdat dat ook de leeftijd is waarop de meeste deelnemers begonnen aan TRAILS. Met zo'n meting op 11-jarige leeftijd kun je onder meer veranderingen in de maatschappij onderzoeken. Twintig jaar geleden zag een autonome opvoeding er bijvoorbeeld anders uit dan nu. We zouden daarnaast veel kunnen leren over hoe de (mentale) gezondheid van ouders doorwerkt in de volgende generatie. Tina is bezig om hiervoor subsidie aan te vragen.

En verder

Tina is ontzettend blij en dankbaar dat er zoveel mensen al zo lang meedoen aan TRAILS. 'Ik kan subsidies binnenhalen wat ik wil, maar zonder deelnemers geen onderzoek! Voor ons als onderzoekers is het daarom heel belangrijk om zuinig te zijn op de deelnemers en na te blijven denken over wat écht belangrijk is om van hen te weten.'

Wat kun je nu doen om meer uit het leven te halen om later met een goed gevoel terug te kunnen kijken?

Ik heb de afgelopen 15 jaar altijd heel hard gewerkt en had soms niet genoeg tijd voor familie en vrienden, of ik was altijd gehaast. Nu, vooral sinds mijn benoeming tot hoogleraar in Duitsland, mijn thuisland, wil ik langzaam een wat meer ontspannen routine ontwikkelen en van de tijd met de mensen om mij heen een absolute prioriteit in mijn leven maken.

Trots en dankbaar

Tineke Oldehinkel

Tineke Oldehinkel is hoofdonderzoeker van TRAILS. Haar interessegebied is het ontstaan en beloop van depressieve klachten.

Wat deed je in 2000?

Ik was een paar jaar daarvoor gepromoveerd en pendelde sinds mijn promotie wat tussen Groningen en München. In München was ik betrokken bij de Early Developmental Stages of Psychopathology (EDSP) studie, een langlopende studie onder adolescenten en jongvolwassenen met als doel om meer inzicht te krijgen in het ontstaan en beloop van psychische problemen. De ervaring die ik daar heb opgedaan kwam goed van pas bij TRAILS.

Hoe kijk je terug op 25 jaar TRAILS?

Vooraf met trots en dankbaarheid. We begonnen in 2000 met meer idealen dan budget. Dat het door al die jaren heen gelukt is om de studie overeind te houden en om in Nederland en daarbuiten een reputatie op te bouwen van unieke en bijzonder waardevolle bron van kennis is een prachtige beloning voor ons harde werken. Maar TRAILS was niets geweest zonder de bereidheid van onze deelnemers om steeds weer inzicht te geven in leven. Dat vind ik heel bijzonder en daar ben ik ze ook enorm erkentelijk voor.

Wat vind je het meest bijzonder aan TRAILS?

Dat we met onze deelnemers door verschillende levensfasen zijn gegaan. Toen we begonnen zaten ze op de basisschool. We zijn met hen opgeschoven naar het voortgezet onderwijs, de adolescentie in en uit en de volwassenheid in. Nu hebben sommige van hen al kinderen die net zo oud zijn als zichzelf toen ze voor het eerst meededen aan TRAILS. Het is bijna niet voor te stellen; ik zie nog zo voor me hoe ze bij de eerste meting in de klas zaten. Doordat we tijdens die hele periode met ze hebben mogen meekijken kunnen we nu ontwikkeltrajecten over een periode van 25 jaar bestuderen. Er zijn maar heel weinig studies waarin dat zo goed kan.

Waar wil je nog mee aan de slag de komende tijd/jaren m.b.t. TRAILS?

Ik beschouw het leven als een continu leerproces: elke ervaring die we opdoen beïnvloedt hoe we omgaan met toekomstige uitdagingen, in positieve of negatieve zin. Elke levensfase kent zijn eigen uitdagingen en naarmate we ouder worden hebben we steeds ervaringen in ons mandje zitten. Ik zou het mooi vinden om dat proces verder te ontrafelen, bijvoorbeeld met betrekking tot de vraag hoe mensen veerkracht opbouwen om met tegenslag om te gaan.

Waar komt je fascinatie voor TRAILS vandaan en wat houdt je gemotiveerd?

Mijn motivatie om onderzoek te doen naar de mentale gezondheid van jongeren ontstond toen ik onderzoek deed naar depressie bij ouderen. Uit wat deze oudere mensen vertelden in de interviews bleek dat de wortels van hun depressieve symptomen heel vaak in de jeugd lagen. Ik was al langer gefascineerd door de vraag hoe depressie ontstaat: je soms somber en lusteloos voelen is een normale reactie op de dingen die we meemaken en hoort bij het leven, maar waarom komen mensen soms in de negatieve spiraal die naar een depressie leidt? Het aantal mensen, vooral jonge mensen, dat aan een depressie leidt en de ellende die dat voor hen en hun omgeving veroorzaakt motiveert me om door te blijven gaan.

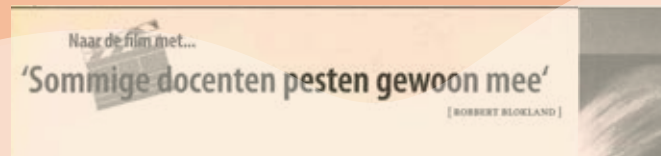
Wat is jouw favoriete toetje?

Limoncello tiramisu. Mjam...

TRAILS door de jaren heen

In al die 25 jaar dat TRAILS bestaat zijn er vele onderzoeksresultaten in het nieuws onder de aandacht gebracht. Hieronder een greep uit al deze nieuwsberichten.

Wetenschap moet werk beter uitdragen

Onderzoek naar de ontwikkeling van kind tot volwassene ook in Dantumadeel

'Waarom blijft de één puber en de ander niet?'

Gedrag van jeugd onder de loep

Onderzoekers gaan drieduizend kinderen volgen

Depressie gaat schuil achter masker van vrolijkheid

Kinderen op Asser basisscholen massaal onderzocht

Langlopend onderzoek onder 3000 kinderen in Noord-Nederland.

Vrijtijdsbesteding van 10-12 jarigen

Project TRAILS volgt elfjarigen veertien jaar Onderzoek naar gezondheid jongeren

LEEWARDEN - Dis-cettes vol met hartslag- en bloeddrukgegevens, planken vol met vragenlijsten en diepvriezen vol met speekselbuisjes. Onderzoekers van de universiteiten van Groningen en Rotterdam zijn begonnen met het verzamelen van gegevens bij elfjarigen uit Groningen en Rotterdam. Van de zeventienhonderd kinderen en ouders die zijn aangeschreven was ruim 80 procent bereid tot deelname. In het eerste kwartaal van dit jaar worden nog tweeduizend kinderen en ouders benaderd.

Met TRAILS proberen de onderzoekers er achter te komen welke omstandigheden van invloed zijn op de ontwikkeling te bevorderen. De resultaten zijn belangrijk voor wetenschappers, beleidsmakers op het terrein van jeugd en welzijn, de gezondheidszorg, onderwijs en ouders." stelt dr. Andrea de Winter, projectleider van het onderzoek.

Voor TRAILS wordt informatie verzameld bij kinderen, ouders en leerkrachten. Hierbij gaat het om schriftelijke vragenlijsten en de data die de kinderen zelf invullen.

Volgens De Winter geeft TRAILS inzicht in de beleavingswereld en gezondheid van kinderen. "Of ze blij zijn of juist vaak verdrietig en angstig. Welke problemen ze tegenkomen en hoe ze daarmee omgaan. Met TRAILS zullen we een antwoord gaan geven op de vraag waarom het met bepaalde kinderen wel en met anderen niet goed gaat."

Voor het onderzoek worden de kinderen in twee groepen verdeeld. De ene groep zal de komende jaren worden gevolgd. Uiteindelijk hopen de onderzoekers gezondheidsproblemen te voorkomen of in een vroeg stadium aan te pakken. "Zo dragen we ook bij aan de vermindering van andere ongewenste gevolgen. Gezondheidsproblemen hebben namelijk invloed op talrijke aspecten, zoals schoolprestaties en werkloosheid."

Het Universitair Medisch Centrum Groningen en Dagblad van het Noorden hebben de Medische Publieksacademie opgericht. Ze willen hiermee wetenschappelijke medische kennis vertalen naar een breed publiek. De professoren Ruud Minderaa en Tineke Oldehinkel spreken dinsdag tijdens de tweede lezing over puberen en gedragsproblemen bij jongeren.

Puberteit lastiger voor meisjes

'Over pijn valt nog veel te onderzoeken'

Jongens vallen op pestende meisjes

Huisvesting TRAILS door de jaren heen

Contact

TRAILS is te bereiken via onderstaande gegevens.
Bent u verhuisd of heeft u een nieuw telefoonnummer
en/of e-mailadres? Laat het ons weten via onderstaande
contactgegevens of scan de QR-code.

TRAILS onderzoek
UMCG - CC 16
Postbus 30.001
9700 RB Groningen

T: 06-52724072
W: www.trails.nl
E: trails@umcg.nl
 [company/trails-groningen](https://www.linkedin.com/company/trails-groningen)

trails

umcg:

HET ONDERZOEK VAN TRAILS WORDT GESUBSIDIEERD DOOR:

- Gebied Maatschappij- en Gedragswetenschappen
- European Research Council | www.esc.europa.eu
- Biobanking and Biomolecular Resources Research Infrastructure BBMRI-NL
www.bbmri.eu

DAARNAAST WORDT TRAILS ONDERSTEUND DOOR:

Universitair Medisch Centrum Groningen | www.umcg.nl
Rijksuniversiteit Groningen | www.rug.nl
Universitair Medisch Centrum Radboud | www.umcn.nl
Universiteit Utrecht | www.uu.nl
Parnassia Bavo Groep | www.parnassiabavogroep.nl